

Horváth László

**ANGYALI
NAGYI**

**PegazusTv Média
és Oktató Kft.**

e-könyv

© Horváth László

AZ ANGYALI NAGYI

regény

Szerkesztette:
Grafika:

Petrusák Magdolna
PegazusTv Kft./P.J.

ISBN

978-615-81328-4-8
e-könyv – pdf

INGYENESEN LETÖLTHETŐ!

Kiadó:

PegazusTv Média és Oktató Kft.
www.pegazustv.hu
www.kft.pegazustv.hu
siker@pegazustv.hu

Nyíregyháza, 2020.

Ajánló az Olvasónak!

A magyar mesevilág páratlan az egész világon. Európában nem ismerik a tündért, hetedhét országot, fanyüvőt, sem a hétfejű sárkányt. Egyszerűen, nincsen szavuk rá. Több országban a gyerekek számára készült mesekönyvek írói a magyar népmesékből indulnak ki.

Nem lehet annyira véletlen ezért a magyar mesélőkedv!

Horváth László tud mesélni! Bebizonyította ezt már A királylány kertje és A Házi Bölcs című regényeivel.

AZ ANGYALI NAGYI, Horváth László harmadik könyve nem szakít – de ne is szakítson! – az általunk megszokott „Horváth László-i” hagyományokkal. Ez is egy mesélőkedvű ember regénye, bár a legkevésbé meseregény. Inkább álmeregény, vagy vágyregény egy mindenki által vágyott segítőről. Mert ki nem gondolkodott már el azon, hogy milyen jó is lenne nekünk egy segítő, aki mindig önzetlenül segít, ha baj van. Horváth Lászlónál ez az „angyali nagyi”, aki egy parkbéli angyal-szobortól kér maga is segítséget. Mert talán még egy angyali nagyinak is kell néha segítség!

Az idős néni, az angyali nagyi így szólt a szobor-angyalkához: „Szervusz, Angyalka! Látod, ahogy ígérem, eljöttem hozzád. Tudod, az otthoni dolgaim rendben vannak, hisz nincs, aki rendetlenséget csinálna. Egyedül élek. Annak is nagyon örülök, hogy beszélhetek valakivel, aki meghallgat. Ezért vagyok itt. Mert az angyalkák azért vannak, hogy meghallgassák azt, aki szól hozzájuk.”

Egy magányos, idős ember szavai ezek, akiben pedig él a tettvágy, és aki nagyon oda tud figyelni másokra. Az Angyalka, a szobor pedig programot ad neki: aki azt akarja, hogy odafigyeljenek rá, az figyeljen másokra, aki pedig segítséget vár másoktól, az önmaga is legyen képes és kész segíteni.

Itt, az elején az író máris megfogalmazza írása lényegét, ami pedig nem más, mint az egymásra való figyelés, még hozzá pozitív odafigyelés. Manapság ez annyira kikopott a köztudatból, hogy tényleg jó lenne mindenkinek egy angyali nagyi otthonra, aki odafigyel másokra, és akihez figyelemért, törődésért és segítségért lehet fordulni.

A történetben szerepelnek a nagyi unokái is, akik középiskolai diákok. Annyi bugyata, sőt, felelőtlenségre csábító nyugati diákfilmeket láthattunk és fogunk is még látni, hogy jó, ha a régi értékek egy könyvben felszínre kerülnek. Ahogyan az író fogalmaz, a fiatalok „szívesen beszélnének és hallgatnának olyan felnőltre, aki közel állnak hozzájuk, de nem az apjuk vagy az anyjuk. A szülőknek nem mondanak el mindent a gyerekek. Pedig kellene, mert minden gyerek hajlamos a könnyelműsége. A serdülő lányok, a kamaszodó fiúk mind-mind egy-egy meggondolatlanság. Elég

Horváth László - AZ ANGYALI NAGYI

egy gyerekcsíny a táborban, vagy egy rosszindulatú barátnő a középiskolában, és már nyakig is vannak a bajban.”

Ráadásul, ahogyan maga az Angyalka mondja: „a felnőttek világa sem egy tisztaságmintakép”.

Ugyanis az angyali nagyfi családjában is bőven vannak bajok és kérdések – kétségek. Félrelépés, vagy félrelépésre utaló jelek, úgy az idős hölgy fia, mint a menyee esetében, továbbá állandó aggodást jelentenek a bakfislány „dübörgő hormonjai”, vagy éppen a kamasz unoka „több, mint érdekes viselkedése”. Ezért az angyali nagyfi, akárcsak a jótét szellem, amely nem akar zavarni, csak éppen segíteni, szeretetei életébe épül és segít, de úgy, hogy azok ne tudjanak róla.

Hogy mindezt hogyan teszi? Na, erről szól a regény!

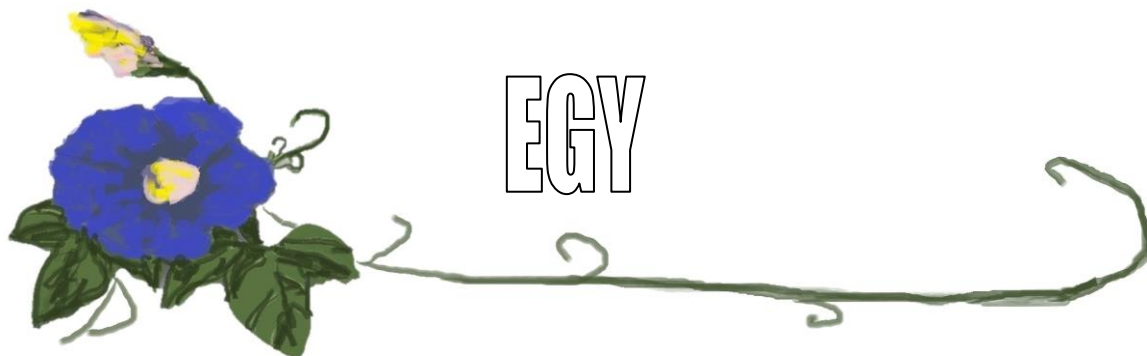
Egy angyali nagyiról – nem csak jelenbeli vagy jövőbeli angyali nagyinak, hanem mindannyiunknak!

Hogy miért?

Hogy tanuljunk: élni így is lehet, élni így érdemes!

Egymásra odafigyelve, egymásnak segítve...

***Jó olvasást kíván a kiadó vezetője:
Petrusák János***

A városi parkban nyári délutánokon sokan sétáltak. Diákok találkoztak, kismamák beszéltek meg, mennyit eszik és alszik a pici. A nagymamák a padokon nézelődtek és beszélgettek. Volt, aki kutyát sétáltatott pórázon, volt, aki cicát.

Egy idősebb hölgy szépen gondozott cicáját irányította, hogy maradjon az úton. De a cica az út melletti fához igyekezett, feszítve a pórázt. A néni megsajnálta, s engedte. A cicus gyorsan a fa mellé ért, és ahogy a cicák szokták, nyújtózva, lazán végighúzta körmeit a fa törzsén. Hirtelen a fa mögül iszonyatosan éles és nagyon gyors ugatás tört elő. A hang hatására a cica már vágatott is felfelé a fán. Igen ám, de a póráz a gazdi kezében volt, és a cica a lendülettől, elhagyva a fa törzsét, már írta is le a levegőben azt az ívet, amit a póráz engedett. A nyekkenés után a földön futott volna tovább, de a póráz megint megfeszült, és újra csak egy nyekkenés hallatszott.

Mindenki, aki csak a közelben volt, várta a haragos kutya kiugrását a fa mögül. De a kutya nem volt sehol. Honnan jött hát az éles, rémisztő kutyahang? Senki sem tudta.

Kissé távolabb egy fiatal fiú és egy lány nagyon furcsán nevetett, mint aki örül a látványnak, de velük senki sem törődött. Lassan mindenki újra folytatta a beszélgetést, és kényelmesen, ráérősen nézelődtek, pihentek.

Kis idő múlva egy kissé túlsúlyos tacsó loholt a parkba. Egy néni igyekezett utána, görcsösen markolva a kutya pórázát. A kutya ide-oda szaladgált, és közben odaért a fához, ahol a cica is megállt. A tacsó felemelte a hátsó lábát, de ekkor egy hatalmas bernáthegeyi kutya hangja ordított a fa mögül. Az ijesztő és váratlan ugatásra a kis tacsó akkorát ugrott, hogy elrántotta a gazdáját. A néni elterült a földön, a kutya meg menedéket keresve a hátára ugrott.

Egy közelben sétáló fiatal pár felsegítette a nénit, aztán keresték, honnan is jön ez az iszonyatos hang. Benéztek a fa mögé, de nem volt ott sem bernáthegyi, sem más kutya. Egyetlen egy kutya sem volt a fa mögött.

A távolabbi padon ülő fiú és lány megint nagyon nevetett. A kezükben egy fekete doboz volt, de gyorsan a táskájukba tették, majd felálltak, és ráérősen elindultak. Nyugodtan sétáltak, mint akiknek semmi sürgős dolga nincs. A fa közelébe érve körülnéztek. A néni a táskával már nem volt sehol. Mivel senki sem volt a közelben, a fiú lehajolt, és gyorsan a táskájába tett valamit a fa alól. Az arcukon elégedett mosollyal sétáltak tovább. Hamarosan a park széli útra értek, ahol egy ember nagyságú angyalszobor volt. A szobor finomságával és alázatos tartásával szinte várta a közeledést. Előtte egy idősebb hölgy állt, a tenyerét összetéve a szoborhoz beszélt.

– Most megyek, de estefelé visszajövök hozzád, és elmondom, amit nagyon szeretnék – mondta, és elindult a park kijárata fele.

A két fiatal egymásra nézett. Már tudták, mi lesz az esti programjuk.

KETTŐ

Lassan esteledett. Az angyalszobor háta mögött egy természetes bokor ontotta kellemes illatát. A néni kissé távolabb valakivel beszélgetett. Látszott, hogy ráérősen, nyugodtan hallgatja a másik nőt, aki már búcsúzkodott. Az elkészülés után a néni elindult a szobor felé. Alig hallhatóan már messziről mondta:

– Jövök már, jövök! – Ahogy odaért, mosolyogva felnézett a szoborra. – Szervusz, Angyalka! Látod, ahogy ígértem, eljöttem hozzád. Tudod, az otthoni dolgaim rendben vannak, hisz nincs, aki rendetlenséget csinálna. Egyedül élek. Annak is nagyon örülök, hogy beszélhetek valakivel, aki meghallgat. Ezért vagyok itt. Mert az angyalkák azért vannak, hogy meghallgassák azt, aki szól hozzájuk. Persze az lenne a legjobb, ha okos tanácsot is tudnának adni. De ez már csak vágyálom. Most az a jó, hogy beszélgethetek egy megértő angyalkával.

– Beszélj csak, nagymami, én szívesen hallgatlak – szólalt meg váratlanul egy hang.

A néni szeme kikerekedett. Nézte az angyalszobrot, meglepetésében megszólalni sem tudott. Mielőtt magához térhetett volna, már hallotta is a kérdő szavakat a szobortól.

– Hogy szólíthatlak, nagymami?

– A párom Babikámnak szólított, mások Baba néninek hívnak – válaszolta a néni kissé bátortalanul.

– Kedves Baba néni, szívesen meghallgatnám, miért vagy egyedül. Hisz biztos hasznos lennél azoknak, akik közel állnak hozzád! – folytatta a hang.

– Ha a fiamra és az unokáimra gondolsz, ez így is van – mondta már kissé bátrabban a néni. – Igaz, ők a fővárosban laknak, és csak ritkán látogatnak. Ha a nyaralásból jönnek haza, akkor ugranak be hozzám egy pár órára. Akkor adom át azt, amit nekik szántam. A fiamnak és a menyemnek pulóvert kötöttem, a lányunokámnak sálát, sapkát meg egy meleg mellényt, a fiúnak is sapkát, sálát – sorolta belemelegedve.

– Nagyon ügyes vagy – dicsérte meg a hang. – De nem érzed magad egyedül?

– Tudod, Angyalka, nagyon szeretek otthon lenni. Egyedül vagyok, de nem vagyok magányos. Mindig csinállok valamilyen programot magamnak. Bejárok egy-egy érdekesebb előadásra a közösségi házba.

– Nem is szeretnél máshogy élni?

– Nem, nem. Nagyon ragaszkodom a saját kis otthonomhoz. Tudod, a biztonság érzése nagyon fontos. Ha hazamegyek, otthon kényelem, nyugalom, béke és csend fogad. A papa után nem is vágyom másra. Ha volt már egy igazi társ az életemben, azt más sosem pótolhatja – tette hozzá nagyot sóhajtván.

– Igazad van, egy igazi társ pótolhatatlan. De én nem erre gondoltam. Baba néni, nem is hív a fiad, hogy egy-két hétre menj el hozzájuk a fővárosba?

– De. Mindig mondja, hogy ha úgy érzed, Anya, szólj és jövök érted. Hisz ott a vendégszoba, ahol épp olyan kényelmesen és nyugodtan ellehetsz, mint otthon.

Kis csend támadt, mintha az angyal gondolkodna, mit is kellene erre felelnie.

– Tudod, Baba néni – szólalt meg újra a hang –, az unokáid biztosan szívesen beszélnének és hallgatnának olyan felnőttre, aki közel áll hozzájuk, de nem az apjuk vagy az anyjuk. A szülőknek nem mondanak el mindent a gyerekek. Pedig kellene, mert minden gyerek hajlamos a könnyelműségekre. A serdülő lányok, a kamaszodó fiúk mind-mind egy-egy meggondolatlanság. Elég egy gyerekcsíny a táborban, vagy egy rosszindulatú barátnő a középiskolában, és már nyakig is vannak a bajban.

A hang elhallgatott. Talán azt figyelte, hogyan bólogat elgondolkodva szavaira Baba néni.

– És most ne sértődj meg, kedves Nagyi – folytatta a hang –, de a felnőttek világa sem egy „tisztaságmintakép”. A fiad és a menyed is dolgoznak. Életük tele van kihívásokkal, csábításokkal, lehetőségekkel, hogy néha használják a kiskapukat is. Én úgy gondolom, Baba néni, hogy

egy rövid, egy-két hetes látogatásra jó lenne a fővárosba utaznod. Most ősszel kezdődnek a vásárok, kiállítások, konferenciák. Ezek újabb veszélyforrást jelentenek azoknak, akiknek az otthon melege már csak alig-alig langyos.

A hang ismét szünetet tartott, megvárta a néni bólogatását.

– A helyedben én elmennék a fővárosba, hogy a meleg családi fészek még sokáig meleg maradjon. De persze, te ismered a fiad és a családot. El tudod dönteni, mikor tesz jót egy-két hét vendégség.

– Igazad lehet. A hét végén úgyis jönnek haza a nyaralásból, és megint kérni fognak, hogy menjek pár napra hozzájuk. Majd gondolkodom rajta – mosolyodott el a néni. – Örültem a beszélgetésnek, Angyalka. Vagyis – bizonytalanodott el – annak a kedves hangnak, akivel eddig beszéltem. Tényleg jó volt veled!

Baba néni elfordult, és vissza-visszanézve lassan a park széle felé sétált.

HÁROM

A fővárosi park szélén volt a Pláza. Előtte parkoló, tele autókkal.

Nagy volt a forgalom. A közeli úton autók robogtak, a járdán gyalogosok siettek. A nagyváros zajában csak néha lehetett egy-egy pittyenést hallani: tulajdonosok nyitották kocsijaik ajtaját.

Baba néni lassan sétált ki a bevásárlóközpontból. Közönyösen ment a járdán. Meg-megállt, és néha nagyot sóhajtott.

– Baba néni! – hallotta egy lány vékony hangját. – Hát eljöttél mégis? Eljöttél a gyerekekhez?

A nő az ismerős hang felé fordult. Meglepetten nézett az egyik autóból kiszóló lányra.

– Angyalka?

– Igen – mosolygott a lány. – Velem beszéltél az angyszobornál.

– Akkor is, és most is nagyon megleptél. Tulajdonképpen kit tisztelhetek benned? – nézett rá kérdően a nagy.

– Szólíts csak nyugodtan Angyalkának! Egészen megszerettem ezt a nevet! – nevetett a lány. – Itt, a fővárosban lakunk, de minden nyáron lemegyünk a Papához, mármint a nagyapánkhöz egy-két hétre. Abban a városban lakik, ahol te is, Baba néni. Papa is egyedül lakik, és mindig örül, mikor nála vagyunk. Képzeld, süt, főz, és engedi, hogy azt csináljunk, amit akarunk.

– Így kerültetek az angyszoborhoz?

– Igen. Az öcsém nagyon ért a számítógépekhez, és hangtechnikát is tanul. Itt van ő is a kocsiban – mutatott a hátsó ülésre. Egy vékony fiú

ült ott. – Ügyesen sportol, mindenben ő akar a legjobb lenni. Az idegen nyelvekre meg azt mondja: „tök mindegy, milyen nyelvet tanulsz. Az orosz is lehet dallamos, ha a partnered, akire kíváncsi vagy, szellemes és vonzó ember”.

– Igaza van az öcsédnek – mosolygott a fiúra Baba néni.

– Ne beszéljünk rólunk, inkább rólad, Baba néni – tért más témára a lány. – Látom, sikerült meggyőzni, hogy pár hétre itt legyél a fiadnál. Gondolom, most örülsz, hogy a szeretteiddel töltheted minden idődet!

A mami arca komor lett, még a száját is elhúzta.

– Tudod, Angyalkám, mindenhol vannak problémák. Egyik bajból jön a másik – sóhajtott fel. Kis gondolkodás után folytatta: – A fiamnak állítólag kapcsolata van, a menyemnek ezért szintén csapja valaki a szelet, a lányunokám megbukott félévkor. Mit mondjak még? Egyedül a fiúunokámról nem tudok semmi konkrétat.

A két fiatal szánakozva hallgatta a nekikeseredett nénit. Végül a lány megkérdezte:

– És nem tudsz tenni semmit?

– Hát mit lehet tenni ebben a helyzetben? Talán menjek be a fiam irodájába, hogy letörjem „Icuka” derekát, mert mindenáron el akarja a fiam fejét csavarni? Vagy menjek be a menyem irodájába, hogy a hódolója kezéből a szemétbe dobjam a virágot vagy az ajándékot? Esetleg menjek be az iskolába, és figyelmeztessem a lányunokámat, hogy a tananyagra gondoljon, és ne a szőke kékszeműre? – sóhajtott. – Csak tehetetlenül állok, nézek, hallgatok.

– Tehetetlenül? Gondolkodni azért tudsz róla!

– Azt igen. Végig is gondoltam.

– És?

– Az az igazság, kedves Angyalkám, hogy ha végiggondolod ennek a három embernek a problémáját, mindnek ugyanaz a valami hiányzik, és azt keresik másoknál. Ez a törődés és a természetes emberi érzelem. Ebből a családból hiányzik a gondoskodás és az egymásra figyelés. – A lány bólintása után folytatta: – Akkor látnánk tisztán, ha ott lehetnék mindig mellettük. Akkor tudnánk, miért alakult így az életük. Persze, nem ülhetek a menyem szoknyáján a munkahelyén, és a fiam ajtajában sem állhatok, hogy az ajtóból visszaküldjem „Icukát”, mert a szoknya csak a derekáig ér. Az unokámat sem figyelmeztethetem mindig, ha dühörognek a hormonjai. A tehetetlenség miatt csak bosszankodni tudok.

– De Baba néni! – szólalt meg most a fiú a kocsiból. – Miért nem mégy be az irodaházba, és nézel körül? Jó lenne látni vagy hallani valamit, amiről a dolgozók beszélgetnek. Tudod, úgy mint egy takarítónő, aki bárhova bármikor bemehet! Így biztos lehetne hallani érdekes dolgokat.

– Igazad van, kisfiam! Még talán 2-3 órás takarítást is vállalnék, ha ezzel segíteni tudnék a fiamon!

– Tényleg? Akkor a telefonomon mindjárt megnézem, van-e az irodaházban takarítónői álláshirdetés – lelkesedett a fiú. – Hol is dolgozik a fiad? – nézett várakozóan a nagyira.

– Itt a noteszom, ezt tőle kaptam. Rajta van a cím meg minden – adott át a nagyí egy kis jegyzetfüzetet a fiúnak.

– Igen, látom. Mindjárt okosabbak leszünk – böngészte a megjelenő szöveget a fiú. – Megvan! Itt az álláshirdetés! Van szabad takarítónői állás!

– Ügyes voltál, Norbikám! – dicsérte a nővére. – Írd fel, kinél és hol kell jelentkezni!

– Már írom!

– Ha egy telefonszámot is kapnék, nagyon megköszönném – nézett Baba néni a fiúra. – Szeretnék holnap felhívni, hogy mit intéztem.

– Hívjon csak, Baba néni, a jó hírrel is, meg akkor is, ha segítségre van szüksége – biztatta a fiú.

– Köszönöm a segítségeket! Még éjszaka végiggondolom, mit is tegyek. Remélem, tudok valamit tenni azért, hogy igazi családuk legyen! – búcsúzott mosolyogva a nagyí.

NÉGY

Az épületben rögtön a bejárati ajtó bal oldalán volt a porta. Egy idősebb úr nézett ki érdeklődve a nagyira.

– Jó napot kívánok – köszönt Baba néni, és mosolyra húzta a száját. Direkt a kedvenc, elegáns ruhájában volt, hogy a dekoltázsával is eleget mutasson. Egy kicsit meghajolt az ablak előtt, így a férfi szeme is követte a dekoltázs irányát. Mikor a nagyí úgy gondolta, hogy a portás már eleget látott, kedvesen megkérdezte: – Önnél kell űrlapot kérnem a takarítónői állásra való jelentkezéshez?

A férfit láthatóan megzavarta a nagyí érdeklődő arca és a dekoltázs látványa is. Végül összeszedte magát.

– Igen, kérem tisztelettel, itt vannak az űrlapok. Úgy látom, sokan jelentkeztek erre a három órás állásra. Ön már a negyedik – tette hozzá, miközben a nagyí kezébe adta a jelentkezési lapot.

– Kedves uram! Ön minden jelentkezőt ismer, akik közül kiválasztják, hogy ki is legyen a munkatársa? – kérdezte Baba néni. Ártatlan arccal felnézett, s a szája szélén megint megjelent az a huncut mosoly. – Gondolom, önnek sem mindegy, hogy egy kellemes,

szimpatikus hölgygel dolgozik együtt, vagy olyannal, akivel nehéz megtalálni az összhangot.

A férfi hümmögött. Láthatóan elgondolkodtatta Baba néni szövege. Az nem zavartatta magát, folytatta a meggyőzést.

– Már ki is töltöttem a jelentkezési lapot. Már csak azt kell elárulnia, hova kell vinnem.

– Hagyja csak itt, majd én elintézem!

De a nagy nem hagyta.

– Gondolom – nézett a portás szemébe –, ha a három másik úrlap valahogy elveszne, könnyű lenne elbírálni, ki kapja meg a munkát.

– Ön valóban aktív és rátermett egyéniség, tisztelt hölgyem. Ha olyan alapos a munkájában is, mint a felvétel dolgában, önt fogom javasolni – nyúlt a jelentkezési lap után a férfi. – Várjon egy kicsit! Balra a harmadik ajtó a felvételi iroda. Rögtön beadom az ön lapját – jelentette ki, és már indult is.

Miközben Baba néni várakozott, körülnézett.

– Nagyon kellemes helynek tűnik – gondolta. – Nem lesz rossz itt dolgozni, s talán még meg is tudok valamit.

Nem volt sok ideje a töprengésre. Egy perc sem telt el, már jött is vissza a portás.

– Gratulálok! – mosolygott már messziről. – Öné az állás! Holnap délelőtt 11-kor várjuk a felvételi irodába eligazításra.

A nagy megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Ön igazi úriember – mosolygott a férfir. – Köszönöm a segítségét, kedves... – megakadt. – Hogy is hívják? – nézett érdeklődően a férfir.

– Dezső a nevem, de a barátaim Dezirének szólítanak.

– Deziré! Micsoda dallamos név! Csupa zene, csupa elegancia – áradozott Baba néni, s közben végig a férfir nézett. – Akkor holnap, Dezső – intett búcsút. Már a bejárat felé sétált, amikor visszafordulva hozzátette: – Vagy inkább Deziré!

A férfi megbabonázva nézett utána.

– Igen, holnap! Várlak téged, végzet asszonya! – mormolta a fogai közt. – A tenyeremen foglak hordozni, amiért szunnyadó parazsamat lángba borítottad! Megkapsz mindent, amit csak akarsz, csak kerülj a karmaim közé!

ÖT

– Jaj! – sóhajtott fel nagy, miközben becsukta maga után az ajtót.
– Talán nem játszottam túl a szerepemet, és nem bolondítottam

magamba ezt az ártatlan embert! Könnyen lehet, hogy túlzásba fogja vinni a vágyakozást, de nem tehettem mást. Biztosra kellett mennem, hogy megkapjam az állást. Sikerült is! – mosolygott elégedetten. – Most a menyem munkahelyét is meg kellene nézni, hátha ott is van takarítónői állás. Az időmből kitellene.

Egy pillanatra megtorpant, aztán fejét csóválgatva ment tovább.

– Igaz, ehhez Angyalka öccsének a segítsége is kellene. Szerencsére megvan a telefonszáma. Holnap megbeszélek vele egy időpontot a Pláza parkolójába. Most irány a családi fészek!

Elégedetten mosolyogva sétált hazafelé. Közben tovább gondolkodott.

– Biztos megkérdezik, merre jártam egész nap. Mit is kellene mondanom? Azt mégse árulhatom el, hogy munkát kerestem! – nevetett fel gondolatban. – Szóval mit is mondjak, mit is mondjak... Talán az jó lesz, hogy a „Nyugodt Évek” otthonban tartanak délelőtt és délután is tudományos előadásokat. És mit hallottam? Mindjárt kitalálok egy hangzatos címet. „Út a boldog évekhez”. Igen, ez jó lesz. Elég hangzatos.

Már a fiáék háza előtt járt, mikor eszébe jutott egy furcsa gondolat.

– Az embernek mennyt kell hazudnia, hogy kiderítse az igazságot!

HAT

Másnap már $\frac{3}{4}$ 11-kor benyitott az irodaház bejárati ajtaján. Egy másik portás volt szolgálatban, és érdeklődve nézett nagyira.

– Jó napot – köszönt udvariasan Baba néni. – Ma 11-re kell a felvételi osztályra mennem a takarítónői állás miatt.

– Tudok róla. Már hallottam önről, hölgyem – mustrálta végig a portás. – Dezső az egekben járt, mikor elmesélte a tegnapi látogatását. Képzeletben körbe-körbe repdesett, alig tudtam visszaráncigálni a földre!

A nagy mosolyogva hallgatta a történetet. Közben azért korholta magát, hogy egy kicsit túljátszotta a szerepet.

– A harmadik ajtó – mondta a történet végén a férfi.

– Köszönöm – intett búcsút a nagy, miközben elindult a folyosón. Az ajtónál megállt és kopogtatott.

– Szabad! – szólt belülről egy hang.

– Jó napot kívánok – lépett be Baba néni.

Az íróasztalnál ülő középkorú nő egy székre mutatott.

– Foglaljon helyet! Ön, ugye, a takarítónői állásra jelentkezett?

– Igen, tegnap kaptam a jelentkezési lapomra egy pecsétet, hogy ma 11-re jöjjenek eligazításra.

– Rendben. Örülök, hogy ön tölti be ezt az állást. A hozzáállása és a pontossága a megbízható munkatárs jellemzői – bólintott elégedetten a hölgy. – A műszakja állandóan délelőtt lesz. Mindegy, mikor jön, csak az a lényeg, hogy a három órát tizenkettőig ledolgozza. A második emeleten, a folyosó jobb oldalán található a „Takarítóeszközök” feliratú ajtó. Itt a kulcsa. Ott mindent megtalál, amire szüksége lehet. Ha bármi kérdése van, keressen meg, engem mindig megtalál – tette hozzá mosolyogva.

– Köszönöm, minden érthető – mosolygott a nagyi is. Felállt, és kinyitotta az ajtót. Ekkor látta meg, hogy a fia belép az épületbe. Gyorsan visszacsukta az ajtót.

Az íróasztalnál ülő nő kérdően nézett rá.

– Van még valami, amit tudni szeretne?

A mami egy pillanatig habozott, majd beszélni kezdett.

– Tudja, kedveském, van valami, amit szeretnék elmesélni! – Megvárta a nő bólintását, úgy folytatta: – Ahol korábban dolgoztam, az osztályvezető kiszólt a folyosóra, hogy kidőlt valamilyen folyadék az asztalára, menjek és pucoljam le. Fogtam egy rongyot, és mentem. Az irodában egy fiatal hölgy ült az asztal másik végén, kezében papír és ceruza. Amikor az asztalhoz léptem, a fiatal nő felállt, lehúzta a bugyiját, és azzal maszatolta végig az asztalt. Tiszta nem lett, de mind a ketten mosolyogtak. A nő megjegyezte: „Látja, osztályvezető úr, mire hajlandó a tisztaságért az ember!” Erre még jobban nevettek.

– Hm. És mit csinált maga?

– Odaálltam az asztal elé, és így szóltam: „Szerintem az én bundabugyim még tisztábbá tudja varázsolni az osztályvezető úr asztalát.” Azzal lehajoltam, mintha én is le akarnám venni a bugyimat. A férfi megrémült. „Az isten szerelmére, nehogy levegye! A törölrúha is tökéletesen megfelel!” Én meg rendesen letöröltem az íróasztalt, aztán megkérdeztem: „Még segíthetek valamiben?” Persze, ezek után nem kért a segítségemből.

A hölgy az íróasztalnál nagyot nevetett a történeten.

– Érdekes helyzet lehetett, de ön nagyon jól megoldotta – dicsérte meg Baba néni. – Köszönöm, hogy elmesélte. Remélem, nálunk nem kerül hasonló helyzetbe!

– Én is – jelentette ki a nagyi. Közben hallgatózott: figyelte, elment-e már a fia a portáról. Mikor meghallotta a portás szavait (Viszontlátásra, igazgató úr), megkönnyebbülten köszönt el.

Azért óvatosan nyitotta ki az ajtót, de szerencsére a folyosó üres volt. Az utcán megállt, vett egy nagy levegőt és elindult a buszmegálló felé.

HÉT

Otthon a bejárati ajtó zárjában a kulcs nem akart átfordulni.

– Pedig meg is jelöltem, melyik nyitja – nézegette tanácstalanul Baba néni a kulcsokat. Még egyszer azért megpróbálta, mielőtt csengetett volna.

– Igen, ki az? – hallatszott a lányunokája, Szonja hangja.

– Csak én vagyok, a nagyi – szólt be az ajtón. – Próbáltam kinyitni, de nem sikerült – tette hozzá.

– Benne felejtettem a kulcsot – magyarázta Szonja. – Nem tudtam, hogy ilyenkor hazajössz – tette hozzá kissé csodálkozva.

– Most lett vége a délelőtti előadásnak, és hazajöttem ebédelni. Maradt egy kis sült hús tegnapról. Kérsz te is? – mosolygott az unokájára. Benyúlt a hűtőbe, közben folytatta a mesélést. – Nagyon érdekes előadást hallottam az óceánban élő állatokról. Képzeld, a cápa és a rája azonos családba, a porcos halak családjába tartoznak. Azt is megtudtam, ha a latin nevük vége az, hogy „wini”, akkor az elevenoszúló fajtához tartoznak. Tudad te ezt? – nézett a lányra érdeklődve. – Sok mindent hallottam még...

Tovább nem tudta folytatni, mert a lány közbevágott.

– Igen, mami, gondolom, hogy érdekes volt, de mi már megyünk is. Csak a fordított órarend miatt itthon maradt könyvekért jöttünk fel – hadarta.

– Itt a barátnőd is? – nézett rá a nagyi.

– A barátommal ugrottunk fel pár percre – intett a háta mögé Szonja, ahol megjelent egy szőke, kék szemű, jóképű fiú.

– Csókolom – adott egy puszit a lány a nagyi arcára. – Sietek haza!

– Szervusztok – szólt utánuk a nagyi, de ők már siettek le a lépcsőn a bejárati ajtó fele.

Baba néni megcsóválta a fejét.

– Talán nem is baj, hogy ilyen gyorsan elmentek – gondolta aztán. – Így legalább nyugodtan találkozhatok Angyalkáékkal!

NYOLC

A Pláza parkolója ismét tele volt. Nagyi az autók előtt sétált, hogy észrevegye, ha a gyerekek megérkeznek. Szerencsére nyugodt, napos idő volt.

– Az egyik takarítónői állás már sikerült – gondolta. – Most a másokra is nagy szükség lenne.

– Csókolom, Baba néni – hallott a háta mögül egy hangot. Ahogy megfordult, ott állt a két fiatal. Talán még a szemük is mosolygott, ahogy a mamira néztek.

– Hogy sikerült a tegnapi nap? – nézett kérdően a fiú a nagyira.

– Képzeltétek, megkaptam az állást! Tegnap bejelentkeztem, és mára már fel is vettek!

– Ilyen simán ment? – csodálkozott Angyalka.

– Hát... nem egészen. De egy kis női praktikával meg a portás segítségével csak összejött – mosolygott a nagyi.

– Nagyon ügyes vagy, Baba néni – dicsérte meg Angyalka.

– Tudod, kislány – sóhajtott egy mélyet a nagyi –, ha egy nő ráérez, hol kell kicsit kacérabbul fellépni és mikor kell szemlesütve, ártatlanul valakire rácsodálkozni, ott esélyed és sikered is lehet...

A két fiatal felkacagott. Baba néni egy darabig figyelte őket, aztán megszólalt.

– Ezzel a tegnapi dolog rendben is van. Most jön a másik munkahely, ami épp olyan fontos lenne. Norbikám – fordult a fiú felé –, meg tudnád nézni, van-e a menyem munkahelyén takarítónői felvétel? Itt a címe – mutatta a noteszában lévő írást.

– Rögtön megnézem – mondta a fiú, és már írta is a telefonjába a címet. Néha nyomkodta a képernyőt, látszott, hogy nagyon keres valamilyen lehetőséget. – A hirdetésben nem szerepel takarítónői állás – szólalt meg végül. – De ezek régi hirdetések. Legjobb lenne, Baba néni, ha elmennél személyesen érdeklődni.

– Igen – értett egyet a testvére –, már holnap reggel!

– Holnap már késő, Angyalkám, mert holnap reggeltől dolgozom a fiamnál.

– Akkor még ma – pillantott Norbi az órájára. – Még nincs olyan késő, biztosan találsz ott valakit, aki felvilágosíthat.

– Nem is tudom, mi lenne velem nélkületek ebben a helyzetben – hálálkodott Baba néni mosolygós arccal a két fiatalnak. – Köszönöm szépen!

– Csak telefonáljon nyugodtan, Baba néni – mondta a fiú bátorítóan.

– Mindenben segítünk, amiben tudunk. Igaz? – nézett Angyalkára.

– Persze! – erősítette meg a lány. – Szóljon, Baba néni, ha valamilyen fejlemény van!

KILENC

Szerencsére sűrűn jártak a helyi járatok, és a buszmegálló sem volt messze. Baba néni így hamarosan leszállt az irodaház előtt.

Szép, modern épület volt, a főút felől nagy, üvegezett bejárati ajtóval. Két oldalt, jobbról, balról mellékutcák futottak. A jobb oldali utcában egy szemetesautó épp akkor tette le a konténert. Egy középkorú nő várta, hogy egy fekete fóliás zsákot beletehessen. Csak állt ott, és várt kedvtelenül.

A nagyfi lassan elindult felé. A nő észrevette, és mint aki valamiben bűnös, letette a zsákot és gyorsan elindult az épület oldalsó bejárata fele.

– Kérem – szólt utána a nagyfi. Még a kezével is intett, hogy jelezze, valamit kérdezni szeretne.

A nő megállt. Kérdően nézett az elegáns nagyira.

– Elnézést, ön ebben az irodaházban dolgozik? – mondta a nagyfi, mikor a nő mellé ért.

– Igen, mint takarítónő. Talán valami probléma van velem, vagy a munkámmal?

– Bocsánat, én csak egy érdeklődő vagyok, nem valamilyen ellenőr – mosolygott Baba néni. – Csupán azt szeretném tudni, van-e takarítónői felvétel az irodaházban.

– Azt én nem tudom, kérem – mondta a nő bizonytalanul. – Itt minden emeletnek külön takarítója van. Nem tudjuk, ki megy el, ki helyett keresnek új dolgozót.

– De kár! – sóhajtott Baba néni. – És ön melyik emeleten dolgozik, kedves?

– A legfelsőn, ahol a vezetők irodái vannak – felelte a nő. Aztán felbátorodva folytatta: – Nagyon jó lenne, ha itt tudna dolgozni! Tudja, olyan szerződésünk van, ha szabadság vagy betegség miatt hiányzunk, nekünk kell magunk helyett keresni valakit, aki elvégzi a munkánkat.

– Tényleg? – csodálkozott a nagyfi. – Ilyenről még nem is hallottam!

– Pedig így van! Ráadásul most nekem nagyon kellene egy helyettesítő!

– Valami baj van?

– Tetszik tudni, a lányom egyedül neveli az unokámat, aki sokszor beteg. Ilyenkor a lányom is kénytelen szabadságot kivenni. De már elhasználta az összes szabadságát. Figyelmeztették, ha holnap vagy legkésőbb holnapután nem megy dolgozni, elbocsájtják a munkahelyéről.

– Jaj, szegény! – sajnálkozott a nagyfi. – És maga sem tud segíteni nekik?

– Szeretnék én az unokámra vigyázni, de nincs, aki helyettesítsen. Egy főiskolás lány takarított néha helyettem, de most vizsgaidőszak van,

így ő sem tud jönni. Pedig fizetnék is valamennyit, ha valaki holnaptól egy-két hétre átvállalná a munkámat – tette hozzá a nagyi szemébe nézve.

Baba néni megértette a ki nem mondott kérést. Egy pillanatra elgondolkodott, aztán így szólt:

– Én csak egy rövid időszakra keresek takarítónői munkát. Ezért is szólítottam meg önt. Jelenleg délutánonként van szabad időm. Ez jó lenne?

– Tényleg segítené nekem? Hajlandó lenne kis időre helyettesíteni? – nézett ragyogó szemekkel Baba néni a nő.

– Hát persze, ha a délutáni munka megfelelne.

– Igen, igen, megfelel, hisz én is délutános vagyok! A műszakom kettőtől hatig tart, de nem veszik szigorúan, később is lehet kezdeni – tette hozzá.

– Nagyszerű! Így nekem is jó! – örült Baba néni.

– Jaj, milyen hálás vagyok, én is, meg a lányom is! Megmaradna a munkahelyünk, és én a pici mellett tudnék lenni, míg lábadozik! – lelkesedett a nő.

– Tudom, hogy bajban minden segítség jól jön – mosolygott a nagy lelkesedéssel a nagy. – De most már nézzük meg azt az emeletet, amit egy kis időre én fogok takarítani!

– Menjünk! – indult az asszony az oldalsó bejárat felé. – Csak még azt szeretném mondani, hogy ön nagylelkű, igaz ember – tette ragyogó szemmel hozzá.

Az emeleten egy „Takarítószerke” feliratú tábla lógott az egyik ajtón.

– Ez az én birodalmam – nyitotta ki a nő az ajtót. – Az irodákban nincs sok munka, csak portörles, vagy igény szerint egyéb apró teendők. Ha majd visszajövök, az ablaktisztítást én csinálom. Önnek a folyosó és a mellékhelyiségek takarítása lenne a feladata. Így is vállalja? – nézett kérdően a nagyira.

– Természetesen – bólintott Baba néni erőteljesen. – Mindent megteszek, hogy ne legyen panasz a munkámra!

– Itt van az ajtó pótkulcsa. Én általában délután három körül szoktam kezdeni, és hétig maradok, de ön másképp is beoszthatja az idejét.

– Holnap azért már kettőre itt leszek, aztán majd meglátom – tervezte meg másnapi munkáját Baba néni.

– Nagyon hálás vagyok önnek, asszonyom. Önt biztosan egy angyalka küldte!

A nagy elmosolyodott.

– Nem is tudod, milyen igazad van – gondolta, de természetesen nem mondta ki. Inkább búcsút intett, és távozott az épületből. Nem szerette volna, ha a menyé meglátja.

TÍZ

Az utcára érve elindult a buszmegálló fele. Nézelődött, hol tud átmenni az úton, mikor a szemközti ruhabolt előtt meglátta a menyét, Csillát. Egy piros, elegáns autóból szállt ki, eléggé vonakodva, majd az autót vezető fiatalemberrel bementek a ruhaboltba.

Baba néni gyorsan átment a túloldalra, és a kirakaton keresztül benézett a boltba. Az eladó épp egy úgynevezett együttest mutatott Csillának, melyben sötétszürke felső és ugyanilyen szoknya és nadrág volt.

– Modern, de elegáns szabás, megfelelő szín, és gondolom, elég drága anyag – gondolta a nagyi. Közben látta, hogy az eladó egy világos blúzt vesz elő, és Csilla ezekkel a ruhadarabokkal megy be a próbafülkébe.

– Kifogástalan! – gondolta magában a nagyi, mikor Csilla kijött a ruhában. Elegáns volt, és szinte ragyogott.

Úgy tűnt, a fiatalember is elégedett volt a látvánnyal, mert kérte, hogy csomagolják be a ruhákat. De Csilla mintha ellenezte volna, hogy a fiatalember fizessen. Bosszúsan indult a kijárat felé, a nagyi alig tudott a mellettük lévő trafikba bemenni, nehogy meglássa Csilla. Onnan nézte, ahogy a fiatalember és Csilla beszállnak az autóba és elindulnak.

A nagyi ekkor már természetesen nem tudta követni őket. Mint aki meg van babonázva, sétált át a buszmegállóba. Még a buszon is csóválta a fejét, mikor végiggondolta, amit látott. Hamarosan megérkezett. Már majdnem bement az épületbe, mikor eszébe jutott, hogy fel kell hívnia Angyalkát és Norbit.

– Szerencsére itt is sikerült megszereznem az állást – mondta dicsekvően, miután meghallotta a fiú hangját a telefonban. – Nem volt egyszerű, de az a lényeg, hogy holnap délután kezdek!

– Nagyszerű! – lelkesedett Norbi, és gyorsan elmondta a testvérének, amit Baba nénitől hallott.

– Viszont van még valami, amiben segíthetnél, Norbikám! – folytatta Baba néni. – Azt szeretném, hogy tudjam, ami itt történik a birodalmamban, halljam, hogy mit beszélnek az irodákban. Nekem legalább egy hétig tudnom kell, mi folyik a fiamnál és a menyemnél!

A telefonban csend volt. Baba néni nem bírta türelemmel kivárni a választ.

- Nagyon sokat kérek tőled, Norbikám? – kérdezte aggódva.
  - Hát, ha nem is sokat, de nem egyszerűt. Először is azt kellene tudnom, hogy néz ki a „birodalmad”, ahogy az előbb megfogalmaztad.
  - Képzeld el egy hosszú folyosót, amelynek két oldalán vannak az irodák. A takarítószerter ennek a folyosónak a közepe táján van a bal oldalon.
  - Szerencsére vannak dolgaim, amelyekkel tudok segíteni. Ha holnap, ebéd után találkozunk a parkolóban, elmagyarázom, hogyan működik a rendszer.
  - Az jó lesz! Nagyon hálás vagyok nektek, hogy így mellém álltok – hálálkodott nagyfi. – Ígérem, ha sikerül megoldani a családi problémákat, minden nyári nyaralásokat igyekszem nagyon kellemessé és széppé tenni – folytatta.
  - Köszönjük, Baba néni, de egyelőre ezen legyünk túl – mondta a fiú.
  - Még egyszer köszönöm! A holnapi viszontlátásra – búcsúzott a nagyfi.
- Miután eltette a telefont, fátyolos szemmel maga elé nézett, és csak ennyit szólt:
- Lehet, hogy mégis vannak igazi angyalok?

TIZENEGY

- A szemközti oldalon egy illatszerbolt reklámja vibrált.
- Majdnem elfelejtettem, pedig fontos dolgokat kell még vennem! – gondolta Baba néni, és bement a boltba.
- A parfümök között keresgélt. Tudta, nehéz lesz megtalálni azt a két parfümöt, amit keres. Kisvártatva felcsillant a szeme.
- Ez az, itt van! – emelte le izgatottan a polcról az üvegcsét. Lassan, óvatosan lecsavarta a kupakot, és beleszagolt az üvegbe. – Igen, ezt kerestem. Emlékszem, milyen boldog volt, mikor átadtam neki és megszagolta. – mondta magában. – Most lássuk a következőt!
- Tovább nézelődött, de a másik parfümöt nem találta sehol. Végül megszólította az egyik eladót.
- Elnézést! Ilyen parfümöt keresek, de a kék-arany címkéjűt. Nincs a raktárban? – nézett kérdően a hölgyre.
  - Most kaptunk árut, és még nem pakoltunk ki mindent, de megnézem – mosolygott az eladó.
  - Addig megkeresem, ami még fontos – gondolta a nagyfi. A következő polcon meg is találta mind a két dolgot, amit még venni akart.
  - Most már csak a parfüm hiányzik, és mehetek a háztartási boltba!

Alig nézett körül, kell-e még valami, mikor megjelent az eladó, kezében a kék-arany színű dobozzal. Mosolyogva nyújtotta a nagyi felé.

– Nagyon hálás vagyok, hogy segített. Köszönöm szépen! – hálálkodott a nagyi, miközben fizetett.

Az üzletből kilépve körülnézett. Hamarosan felfedezte a háztartási bolt portálját. Szinte már izgatottan sietett az utcán, hogy mindent megvegyen, ami a terveiben szerepel.

– Kérem, uram – szólított meg itt is egy eladót. – Néha az autómba befészkelnek kis rágcsálók, aztán elrágják az elektromos vezetékeket. Olyan sprét keresek, ami elriasztja őket. Van ilyen önöknél?

– Természetesen, asszonyom – mutatott a jobb oldali polcra a férfi, és már magyarázta is: – Van erősebb illatú, és gyengébb is. Tessék választani!

– Köszönöm! Veszek egy erőset is, egy gyengébbet is. Majd kezdem a gyengével, aztán az erőssel fejezem be – mosolygott magában. – Na, már minden megvan, már csak használni kell őket!

Fizetés után hazafelé indult, de a háztartási bolt mellett meglátta a gyógyszertárt.

– Majd elfelejtettem! Ide is be kell mennem!

Bent többen is vártak a pult előtt. Szerencsére többen is szolgáltak ki. A mami elővett egy papírcetlit, és ráírt valamit. Odaállt, ahol épp elfogytak a vevők. A cetlit átadta a hölgynek. Az ránézett a papírra, majd a mamira, aki csak megvonta a vállát.

Az eladó visszajött egy kis dobozkával, és odatolta a nagyi elé. Elvette a pénzt, és a visszajárót is a dobozka mellé tette.

– Hálásan köszönöm – nézett az eladóra nagyi, és már ment is az ajtó felé.

TIZENKETTŐ

A lakás ajtaja persze zárva volt. Csengetés után a fiú nyitott ajtót.

– Szervusz, Andriskám – nézett mosolygósan rá a nagyi. – Már vége a tanításnak? Mi volt ma az iskolában? Minden rendben volt? – kérdezte, miközben a kabátját a fogasra akasztotta.

– Hát, ahogy vesszük! – válaszolta bizonytalanul a fiú.

– Valami nem sikerült?

– Tudod, nagyi, ezt a kérdést mindennap hallom itthon, de a válaszra senki sem vár. Te most itt állsz, és a szemed is azt kérdezi, van-e valami gondom.

– Persze, hogy itt állok, mert érdekel, mi van veled, mi lehet, ami miatt kissé dacosan, de őszintén beszélsz hozzám.

Andris egy nagyot nyelt, aztán beszélni kezdett:

– Tudod, most énekkaron kellene lennem, azután meg zongoraórára lenne – magyarázta, miközben a nappali kanapéjára vonta a nagyit.

– És?

– Mutál a hangom! Két hónappal ezelőtt még szólót énekeltem, de most csak recseg a hangom. Az énektanárom azt hiszi, hogy szándékosan énekelek úgy, mint egy repedt fazék. Azt mondta, hogy ha nem tudok énekelni, legalább zongorán gyakoroljak többet. Ugyanis zongoraórákat is ad. Háromnegyed órát vettünk tőle. Apa és anya is szeretné, ha zongoráznék, mert jó a hallásom. De én úgy érzem, türelmetlen velem a tanár úr. Hogy feleljek meg, ha remegve ülök a zongora elé? – nézett gyönyörű szép barna, ártatlan szemével a nagyira.

– Értelek, kisfiam – simogatta meg a fiú fejét a nagymama. – Szerintem a hangoddal kicsit türelmesnek kell lenned. De, hogy a tanár úr is lássa, hogy amit elvállalsz és elkezdesz, azt komolyan el is végzed, el kell kezdened gyakorolni. Tudod, egy hangszer megszólaltatni csak teljes odafigyeléssel szabad. A szerző mindig valamilyen érzését írta le kottával, hogy hasson a mi érzelmeinkre – magyarázta. – Mielőtt leülsz a zongora elé, többször olvasd át a kottákat, hogy lásd, mi következik. A kotta ugyanis olyan, mint egy történet. Van eleje, közepe és vége is. Mindig szól valamiről...

Andris csodálkozva hallgatta nagyanyját. Így még senki sem magyarázott neki. A nagyí észrevette érdeklődő tekintetét, és még jobban belelendült:

– Gondolj például Vivaldi „Négy évszak” című művére! A Tavasz ciklusban, ahogy játssza a zenekar, szinte hallom a madarak csicsérgését, a víz csobogását, sőt még azt is, hogyan nyílnak a virágok. Ahogy játszod a zenét, úgy megy végbe lelki szemeid előtt a csoda! Azért kell sokszor elolvasni a kottát, hogy tudd, mikor kell határozottabban leütni a billentyűt, és mikor éppen csak simogatni. Te okos fiú vagy! Az eszeddel és a szíveddel meg tudod oldani! Tudod a sorrendet: először elolvassuk a kottát, azután ahogy érezzük, úgy játszunk a zongorán. Ha így állsz hozzá, biztos sikerülni fog!

– Gondolod?

– Nem gondolom, hiszem! – mosolygott rá a nagyí.

– Akkor... akkor most megyek – állt fel Andris.

– Drukkolok neked! – szólt utána a nagyí, ahogy becsukta mögötte az ajtót.

TIZENHÁROM

– Lassan már érkezniük kell a többieknek is – gondolta, ahogy egyedül maradt. – Akkor most kipróbálom, működik-e, amit kigondoltam!

Bement a fia szobájába, megkereste azt a konnektort, amit csak ritkán használtak. A teraszajtó mellett, egy nagy virágcserep mögött meg is találta. Bedugta azt az illatosítót, amit a menyé nagyon szeretett, és beállította a programját. Ezután átment a menyé szobájába, és ott is keresett egy konnektort, ami eléggé el volt dugva. Abba azt az illatosítót tette, ami a fia kedvenc illata volt. Ezt is beprogramozta. A saját szobájában az asztalon volt egy fadoboz. Elővette a táskájából, amit gyógyszertárban vásárolt, és betette a dobozkába. Minden ajtót becsukott maga után. Elégedetten állt meg az előtérben.

– Na, kezdődhet az előadás! – és a szája sarkában huncut mosollyal átsétált a konyhába.

A mosogatószer habzott a forró víz alatt. Csak simogatta a poharakat és a tányérokat, mintha a gyerekek buksiját simogatná.

– Megcsinálom én, nem mosogatni jöttél hozzánk – hallotta hirtelen a konyhaajtóból. Ekkor vette észre Csillát.

– Örömmel csinálom. Valahogy olyan jó azokat a tányérokat simogatni, amiben reggeliztetek!

– Hát ha megcsinálod, megköszönöm. Legalább egy kicsit le tudok ülni, és pár percet ki tudok kapcsolódni – indult Csilla a szobája felé.

– Kicsit kiszellőztettem a szobákat – szolt utána a nagy, miközben az figyelte, milyen arcot vág Csilla, mikor a szobába lép. – Tényleg finom illat van! – hallotta nemsokára. Gyorsan kilépett a konyhából, félig kinyitotta a fia szobaajtóját, majd folytatta a tányérok törölgetését.

Csilla jelent meg az ajtóban. A folyosón lévő beépített szekrényhez tartott, de a férje ajtaja előtt megtorpant.

– Ez az illat?! Ez olyan, mint a kedvenc illatom! – nézett be a szobába.

Pár másodpercig állt, aztán ment tovább a szekrényhez. De még ott is érezte kedvenc illatát. Akkor jutott eszébe, hogy kedvenc szakácskönyvét Tomi szobájában az alsó polcon látta. Szinte vonszolta az illat a könyvespolc felé.

Ekkor lépett be Tomi a lakásba. Látta, hogy Csilla a könyvei között válogat. Letette a kabátját, és indult a szobája fele. Csilla nyitott szobája előtt megtorpant.

– Ez az illat! – mormolta. – Olyan, amelyet annak idején kiválasztottunk – állapította meg, aztán belépett saját szobájába. – Ez pedig az én illatom – nézett Csillára.

Csilla is ránézett, de nem szólt. Végül Tomi szólalt meg:
– Tudok segíteni? – kérdezte nyugodtan.
– Itt láttam a kedvenc szakácskönyvemet valahol, azt keresem. Meg is van! – vette el Csilla a szakácskönyvet.
– Csak ezért jöttél?
– Igen... azaz nem. Olyan kellemes illat áradt ki, hogy egyszerűen bevonzott – árulta el a nő.
– Örülök – mosolygott a férj. – A te szobádból is kellemes illat árad. Csend lett. A férj és feleség csak nézte egymást.
Aztán megtört a varázs. Csilla megfordult és bement a szobájába.

TIZENNÉGY

– Anya – szólt be a konyhába Tomi. – Nem unatkoztál ma?
– Nem, nem kisfiam. Itt a nyugdíjas klubban jó előadásokat tartanak. Nagyon érdekes műsort állítottak össze. Ne félj, feltalálom magam! – nevetett a nagyj.
– A gyerekek már itthon vannak?
– Andriska zongoraórán van, Szonját még nem láttam.
– Jó lenne, ha ez a lány is többet tanulna – szólalt meg Csilla. Észre sem vették, mikor lépett a hátuk mögé.
Váratlan megszólalása felpaprikázta Tomit.
– Jó lenne, ha a lányodat kicsit szigorúbban fognád! – mondta epésen.
– Én nem tudom helyette megtanulni a leckét! – vágott vissza az asszony.
– Nem ezt mondtam! – csattant fel Tomi. – Tudom, hogy senki nem tanulhat helyette! De valamilyen fontossági sorrendet igazán felállíthatna!
– Apja is van a gyerekeknek! Te is szigorúbb lehetnél vele!
– Most van a lázadó korban – szólt közbe a nagyj. – Tudjátok, nehéz időszak ez a gyerekeknél, különösen egy lánynál. Úgy érzi, hogy ő már nem egy csitri, és sok helyen tényleg felnőtt nőként kezelik – mondta óvatosan.
– Na, ha felnőttnek érzi magát, viselkedjen is úgy – jelentette ki az apa. – Ahogy mondtam: ki kell alakítania valamilyen fontossági sorrendet. Ha azokat betartja, akkor ki tud alakulni egy működő életritmus. Tanuljon, ahogy a képessége engedi. A hétvégén mehet buliba vagy a barátnőihez, de a fontossági sorrendet mindenképpen be kell tartania.
– Azt hiszem, igazad van – sóhajtott Csilla. – Te mindig elmondod, hogy kinek milyennek kell vagy kellene lennie, de valahogy útközben mindig félresiklik a terv, amire azt mondtuk, így jó lesz.

- Akkor tegyetek róla, hogy ne így legyen – tanácsolta a nagyi.
- Tegyük, de mit? – értetlenkedett Tomi. Csilla azonban már tudta a választ.
- Én tudom, Tomi, mi megy végbe egy ilyen kamasz lányban. De azt is tudom, hogy egy fejlődő lányszervezet hogyan változik. Úgy gondolom, hogy Szonjával a lány helyes életvitelét kellene betartatni. – Férje helyeslő bólogatását látva folytatta: – Tudom, a miérteket nekem kell vele megbeszélni. De az is kell, hogy te akkor legyél vele szigorú, amikor én kérlek! Rendben? – nézett kérdően Tomira.
- Rendben.
- Akkor a napokban beszélek vele, és elmondom neki az elvárásainkat.
- A nagyi megérezte, hogy most másra kell terelnie a szót, hogy a nagy egyetértés megmaradjon.
- Csilla, mi legyen a vacsora? – nézett kérdően a menyére.
- Legszívesebben rendelnék egy óriáspizzát.
- Akkor most nem azt kérdezem, hogy jó lesz-e ez vagy az, hanem csak közlöm, hogy sajtos-sonkás-szalámis pizzát rendelek! Tudom, hogy azt szeretitek – mosolygott a nagyi, és már ment is a telefonhoz.
- Ekkor nyílt az ajtó, és Szonja viharzott be rajta.
- Helló, helló! – köszönt fiatalos hévvel. – Éhes vagyok! Csináltatok valami normális vacsit? – nézett a konyhába.
- Igen, lesz finom, normális vacsi. Most sütik a pizzériában!
- Sajtos-sonkás-szalámis óriáspizzát rendeltem. Jó lesz? – nézett a lányra a nagyi.
- Tök jó! – lelkesedett a lány. – Imádom a sonkás pizzát!
- Baba néni elgondolkodva nézett a szobába viharzó lány után.
- Látod, Csilla, a mi lustaságunk szerezte a legnagyobb örömet neki
- mondta, mire mindketten elnevezték magukat.
- Mi ez a nagy öröm? – jött ki a nevetésre Tomi.
- Pizzát rendeltünk vacsorára, és Szonja majd' kiugrott a bőréből örömeiben. Azt nevettük, hogy a mi lustaságunk milyen örömet okozott neki.
- Szerintem nem lusták vagytok, hanem okosak. Változnak az igények, nekünk is követni kell azokat – bölcselkedett Tomi, majd ment vissza újságot olvasni. Észre sem vette, hogy közben megérkezett a fia.
- Andris szó nélkül vette le a kabátját.
- Szervusz, Andriskám – köszönt neki a nagyi, és kérdően nézett rá.
- Helló!
- Szia, kicsim, minden rendben? – szólt ki a konyhából Csilla.

A fiú csak állt a folyosón.

Aztán felemelte a fejét, és halkán megszólalt:

– Megdicsért a zongoratanárom.

– Megdicsért? – lépett mellé az anyja.

– Igen. Volt egy kis időm az óra előtt, és a nagy tanácsa szerint végignéztam a kottát. Így mindig tudtam, hogy fog következni tovább. A tanár is csodálkozott. Még meg is kérdezte: „Te vagy az, Andris?” Mintha nem akarta volna elhinni, hogy én játszom. Tudjátok – nézett mosolygós szemmel a két asszonyra – ma valahogy olyan jó volt zongorázni!

– Ügyes voltál! – dicsérte meg a nagy.

Andris ennek a dicséretnek is örült. Boldogan ölelte át előbb a nagymamáját, majd az édesanyját.

Boldog ölelkezésükből a csengő riasztotta őket. Megjött az óriáspizza. Mikor forrón kivették a dobozból, az illat és a látvány is étvágygerjesztő volt, mindenkit a vacsoraasztalhoz csábított. Ahogy fogyott az étel, úgy látszott az arcokon a jóleső, nyugodt elégedettség.

Evés közben mindenki csak a gondolataival foglalkozott. A vacsora után a nagy szólt meg legelőször:

– Csilla, hagyj itt mindent, ma én mosogatok!

– Köszönöm – nézett rá menyee. – Úgy érzem – tette hozzá –, ma nagyon el vagyok kényeztetve! – és mosolyogva ment a szobájába.

Mikor üres lett a konyha, a nagy szépen, ráérősen tette a dolgát. De alig várta, hogy mindenhol csend legyen. Akkor bement a szobájába, és két parfümmel a kezében tért vissza.

A folyosón lévő kabátokhoz ment. Tomi zsebében talált egy zsebkendőt. Elővette azt a parfümöt, amit Csilla nagyon szeretett, és egy cseppet a zsebkendőre tett. Csilla kabátjában is talált egy zsebkendőt, amit a fia parfümjével illatosított. Ezután ugyanígy a kabátok első hajtókáját is illatosította.

Mikor végzett, mosolyogva így szólt:

– Most már rajtatok a sor!

TIZENÖT

Reggel a szokásos készülődés és rohanás volt. Fürdő, mosdó, konyha, ki hol tudta az ilyenkor megszokott teendőit elvégezni. Reggeli már a konyhaasztalon, kávé lefőzve, végre szabad a fürdő is! Lassan mindenki elkészült.

– Andriskám, mikor jössz? – kérdezte Csilla a fiát.

– Ma is gyakorolnom kell, anya. Jövök, ahogy tudok! Holnap felmérőt írunk, arra is készülnöm kell – válaszolta a fiú.

– És te, Szonja?
– Én is kicsit tovább maradok, mert ma korrepetálás lesz, de azért sietek haza – hadarta el a lány.

A nagyí a konyhából nézte a sürgésforgást. Csilla ért ki először a folyosóra, és nyúlt a kabátjáért.

Megint ez az illat!. Megszagolta a kabátját.

– Ez a Tomi illata – gondolta. Utána a másik kabátot is szagolgatni kezdte. – Ez meg az enyém! – csillant fel a szeme. Egy pillanatig elgondolkodva nézett maga elé. – Hogy is van ez? Az én illatom az ő kabátján? Csak nem új nője van? – futott át agyán a gondolat. – Akárhogy is van, jó újra érezni mind a két illatot – nézett Tomira, aki épp kilépett a folyosóra.

Baba néni érkezettnek látta az időt a megszólalásra.

– Kisfiam, időben végzel? – kérdezte. De rögtön folytatta is: – Persze, ti mindig délben telefonáltok egymásnak, hogyan fog alakulni a további programotok. Nekem ne szóljatok, mert ma én sem leszek itthon. Nagyon érdekes előadások lesznek a nyugdíjas klubban – tette hozzá magyarázólag.

– Igen, anya, majd mi egyeztetünk – jelentette ki Tomi, de érezni lehetett a hangján egy kis bizonytalanságot. – Gyere, mert elkészünk – sürgette a feleségét.

Mindketten gyorsan elbúcsúztak, és már siettek is a kocsihoz. Szólni nem szóltak egymáshoz, csak azt érezték, hogy ez az illat...

TIZENHAT

A nagyí csak pár perccel kilenc előtt ért az irodaházba. Ahogy belépett, a portánál meglátta Dezsőt.

– Jó reggelt, szép hölgy, vagy hogy szólíthatom a mi új munkatársunkat? – állt mosolygós szemmel a nagyí elé.

– Az irodaházban csak egy takarítónő vagyok a sok közül. Egyébként Babinak hívnak.

– Babi – sugárzott Dezső. – Még a neve is oly elbűvölő, mint magácska! Ezt a gyönyörű csokrot kapja az első munkanapján – húzott elő egy csokor virágot a háta mögül.

– Köszönöm szépen – vette el a virágot Baba néni. Majdnem folytatta, hogy „nagyon kedves öntől, kedves Dezső”, de nem akarta még jobban biztatni a férfit. Csak bólintott, és már sietett is az emeletre.

Otthonról elhozott egy olyan ruhát, amiben a házimunkát végezte. Gyorsan átöltözött, és a zsebébe tette Csilla parfümjét. Sepregetni kezdett a folyosón, közben azt figyelte, üres-e a fia irodája. Szerencséje volt! Két

beszélgető férfitől hallotta, hogy az igazgató értekezletet tart a tanácsteremben, azt meg maga látta, hogy a titkárnő a szomszédos szobában trécsel.

Azért bekopogott az irodába, hátha mégis van bent valaki. Nem volt senki. A parfümből a fia levéltárcájára kívülről két cseppet csepegtetett. Gyorsan kiment, és tette tovább a dolgát. Kis idő múlva már a mosdóban volt. Pucolta, mosta, septe a helyiséget.

Két hölgy jött be, és már mondták is egymásnak a pletykákat.

– Nem tudom, hogy van ez, de csodálkozom, hogy Zsófi, a főnök helyettese ilyen közel tudott kerülni a főnökhöz. Pedig a főnöknek szép felesége és két gyereke van!

– Valahogy a főnök közelébe sikerült kerülnie, pedig még csak egy éve van itt. Azt beszélik, hogy a régi helyén is van egy szeretője.

– Két szeretőt tartani! Szép kis karrier, mondhatom!

– El tudom képzelni, mi lesz jövő hét végén Bécsben, a nemzetközi vásáron!

– Az semmi! De este, a szállodában. Kettesben!

Ekkor nyílt az ajtó, és a beszélgetés abbamaradt.

– Úgy érzem, meg fogom tudni, mi folyik a fiam körül – gondolta a nagy.

A munkaidő gyorsan szaladt. Később megjelent a gondnok is, hogy ellenőrizze a munkáját. Meg volt elégedve, és újabb feladatot is adott: menjen be a helyettesi irodába meglocsolni a virágokat.

Zsófia éppen levelet diktált egy titkárnőnek. Mikor befejezte, a takarítónőre ügyet sem vetve utasításokkal látta el a titkárnőt.

– Készítsd össze a jövő héten Bécsben kezdődő értekezlet anyagát! A két cég anyaga külön legyen! El ne felejtsd, hogy még a főnökkel is alá kell íratni! Holnap vidd át!

– Kész is vagyok – szólt közbe a nagy.

– Rendben, köszönöm – biccentett szórakozottan Zsófi.

A nagy kilépett a folyosóra. A birodalma felé haladva ismét megállapította, hogy jó ötlet volt éppen itt állást vállalnia. Bent összerendezte a dolgait, átöltözött, és indult a kijárat felé.

A portánál Dezső már várta a nagyit. Mikor meglátta, mosolyogva üdvözölte.

– Kezét csókolom, Babika. Ön nem is megy, hanem „vonul”, mint egy királynő a piros szőnyegen. Ez az elegancia, ez a fennköltség!

Baba néni elmosolyodott.

– Pedig ha tudná, Dezső, munka után hogy fájnak a lábaim! Hasogat a derekam is – válaszolta szívélyesen, magában meg azt gondolta: „Szívesebben hallanám, hogy pihenj egy kicsit, vegyél egy forró fürdőt, aztán aludj egy jót! Nehéz dolog lesz távol tartani magamtól ezt az

embert!” – tette hozzá gondolatban. Fennhangon azonban mást mondott:
– Most mennem kell! Holnap találkozunk!

Kilépett az irodaház kapuján. Ahogy ment az utcán, végiggondolta a továbbiakat.

– Most irány haza! Ebéd után találkozom Norbival a parkolóban. Utána rohanás a menyem irodaházába – sóhajtott. – Hát, amikor nyugdíjba mentem, nem ez volt az álomom! Talán ezt nevezik aktív nyugdíjas éveknek? – mosolygott. Aztán a feladatára terelődtek gondolatai. – Az ember azt hiszi, hogy a családi teendők véget érnek, ha felnőnek a gyerekek. Én már tudom, hogy bizony egy egész életre szól! De nem baj! Csak sikerüljön mindent rendbe hozni! Nem számít, mennyit kell érte küzdeni!

TIZENHÉT

Otthon a bejárati ajtó kulcsát hiába akarta bedugni, nem sikerült.

– Megint van itthon valaki? – gondolta, és becsengetett.

Pár másodperc elteltével Szonja hangját hallotta.

– Ki az?

– Én vagyok, kislányom, a nagyi.

– Jövök már!

Fordult a zárban a kulcs, Szonja állt a nagyi előtt.

– Épp most jöttünk mi is haza, mert van egy lyukas óránk – mondta félénken.

A háta mögött megjelent a szőke kékszemű.

– Csókolom – köszönt ő is.

Baba néni látszólag fesztelenül magyarázta:

– Csak ebédelni jöttem, kislányom, és már megyek is tovább. Nem foglak zavarni benneteket a tanulásban!

Szonja csak állt, mintha mondani akarna valamit. Ekkor nagyi a lány elé lépett.

– Kislányom! – kezdte. – Te okos lány vagy. Mindig meggondolod, hogy amit csinálsz, az helyes vagy helytelen. Én tudom, hogy te ilyen vagy. Azt is tudom, hogy adódnak olyan helyzetek, amiket többször meg kell gondolnod, hogy megtedd vagy ne. Ha mégis úgy döntesz, hogy megteszed, akkor előbb menj be a szobámba. Az asztalon van egy fadoboz, benne selyemcukor. Előtte mindenképpen kínáld meg a barátodat, jó?

Szonja nem szólt. Rémuált szemekkel nézett a nagyira.

– Ugye, megkínálsz? – ismételte a nagyi, s csak a lány szemét nézte.

– Igen – szólalt meg végre a lány. – Ha úgy döntök, mindenképpen megkínálom – indult a szobájába.

A nagyí levette a kabátját, és ment a konyhába. A hűtőből elővette az ebédjét és megmelegítette. Közben Szonjára és a barátjára gondolt.

– Még szerencse, hogy tegnap a gyógyszerárba megvettem neki. Talán nem késtem el vele!

TIZENNYOLC

Ebéd után Baba néni a Pláza felé vette útját. Mikor odaért, ráérősen nézelődni kezdett.

– Baba néni – szólalt meg valaki a háta mögött.

A nagyí megfordult. Angyalka és Norbi jött felé, a fiúnál egy kis csomag.

– Szervusztok! Jó látni benneteket – mosolygott Baba néni a két fiatalra.

– Elhoztam, Baba néni, amit megígértem – nyújtotta felé a kis csomagot Norbi. – Mindent leírtam, hogy működik. Nagyon egyszerű kezelni. Ez a készülék annyira felerősíti a hangokat, hogy még bezárt ajtón keresztül is hallani lehet – tette hozzá.

– Köszönöm, Norbikám, köszönöm – lelkenozett a nagyí.

– Tessék csak szólni, ha valami nem működik, vagy valami kell még!

– Úgy lesz! Még egyszer köszönöm, nagyon hálás vagyok nektek – simogatta meg Baba néni mind a két fiatal arcát. – Van egy kis időtök? Meghívlak benneteket egy sütire!

– Majd sütizünk, ha minden sikerült, jó? – nevettek a fiatalok, és már mentek tovább.

Baba néni mosolyogva nézett utánuk.

TIZENKILENC

Az irodaház előtt állt meg az autóbusz. A nagyí leszállt, és elindult az épület nagy bejáratí ajtaja felé. Hirtelen megtorpant.

– Nem jó! – rázta meg a fejét. – Az oldalsó bejáraton kell bemennem, mint tegnap a takarítónővel. Tényleg, a takarítónő! Lehet, hogy nekem is egy olyan fekete parókát kellene felvennem, mint az ő hajszíne. Így kisebb a veszély, hogy a menyem észrevesz és felismer.

Ekkor ért az épület oldalához, ahol meglátta a piros, elegáns autót, amiből a menyé előző nap kiszállt a ruhabolt előtt. A nagyí fejében megszólalt a kisördög.

– Most szépen előveszem, amit a háztartási boltban vettem, és tesztelem a hatását!

Azzal elővette a kis rágcsálók elleni görényszagos sprét, és a vezető felőli ajtó kilincsére ráfűjt egy kis adagot. Aztán átment a kocsi másik oldalára, és ott is fűjt a kilincsre egy kis adagot.

Mint aki jól végezte dolgát, indult az oldalsó bejárat felé. A lift felvitte a legfelső emeletre. A „Takarítószeresek” tábla már messziről látszott. Belépett, lepakolta a dolgait és átöltözött.

– Lássuk csak – dűnnyögte magában, miközben kibontotta a Norbitól kapott csomagot. Legfelül volt a magyarázó írás.

„Baba néni! Ha a sárga fülhallgatót beteszi a fülébe, mindent hall, amit a környezetében beszélnek. Ehhez csak annyit kell még tennie, hogy a kis dobozt valahová elrejtje a ruhájában, és bekapcsolja a piros gombbal. A készülék körülbelül húsz méteren belül hatásos.”

– Hogy is van? – gondolta a nagy. – A dugót a fülembe, ez nem gond. A dobozt elrejtetni. De hová? Megvan! Kényelmesen elfér ebben a nagy zsebben! – helyezte el a készülék darabjait a megfelelő helyen. – Most már csak ki kell próbálni. Gyerünk, vár a munka!

A folyosóval kezdte a takarítást. Úgy vélte, így tudhatja meg legkönnyebben, hol a menyé irodája. Épp az ajtótokokat törölgette, mikor a piros autós fiatalember jött ki az egyik irodából. A folyosó végén lévő irodához ment, kinyitotta az ajtót, és intett.

A nagy gyorsan belépett a mosdóba.

– Lehet, hogy Csillának integetett – gondolta. – Ha igen, nem szabad, hogy meglásson!

Pár perc múlva a menyé hangját hallotta, ahogy visszaszólt a titkárnőjének. A nagy kilesett a folyosóra.

– Igen, valóban az Csilla irodája! – állapította meg elégedetten.

Közben Csilla már le is ment a lépcsőn. A nagy arcán megjelent egy huncut mosoly.

– Majd beszélnek az illatok! – gondolta gúnyosan, és tette tovább a dolgát.

HÚSZ

Mikor hazaért, Tomi már otthon volt.

– Mi volt ma, kisfiam? – kérdezte a nagy, ahogy a kabátot a fogasra akasztotta.

– A szokásos – felelte a fia. – A határidők meg a hajtás, így megy egész évben.

– Csilla még nincs itthon?

– Felhívtam délben. Azt mondta, hogy megint ellenőrzésre megy a másik céghez. Tudod, Csillának rendszeresen ellenőrzést kell végeznie a leányvállalatoknál. Ilyenkor kicsit később jön.

– Hát, ha muszáj, a cég érdekében ezt is lelkiismeretesen kell tennie – mondta nagyot sóhajtva Baba néni.

Már majdnem befejezték a vacsorát, mikor hazaért Csilla.

– Megjöttem – szólt be a konyhába. – Rögtön jövök, csak megmosom a kezem – tette hozzá.

A nagy kiment a kabátokhoz, mintha keresne valamit. Csilla egy körömkefével súrolta a kezét. Erősen dörzsölte, közben néha szagolgatta. A nagy csak nézte, és nem tudta, hogy most sírjon vagy tehetetlenül nevéssen.

HUSZONEGY

Másnap reggel ugyanaz a sietés, rohanás, kapkodás, mint előző nap. Mikor a nagy egyedül maradt, elmosogatott, elpakolgatott, hogy szép rend legyen. Aztán ő is készülődni kezdett.

Ahogy ment a buszmegálló felé, gondolatban már a munkájával foglalkozott. No, nem a takarítással, hanem azzal, ami mindennél jobban érdekelte.

– Kíváncsi vagyok, mivel tartja sakkban Zsófi a fiamat. Délután meg a piros autósról kell többet megtudnom. Úgy látszik, lesz feladatom bőven!

Leszállt a buszról, elindult a főbejárat fele. Bent a porta ajtaja kinyílt, és Dezső tűnt fel.

– Köszöntöm irodaházunk legelbűvölőbb hölgyét – hajolt meg színpadiasan. – Kedves Babika, szeretném tudni, tejjel vagy citrommal issza az ötóra teáját? Meg azt is, hogy kétszersültet vagy kekszet fogyaszt-e hozzá? – Látva a nagy értetlen arcát, gyorsan folytatta: – Tudja, Babika, szeretném meghívni ma vagy holnap egy ilyen meghitt időtöltésre! Ugye, elfogadja?

Baba néni nem felelt. Szóhoz sem jutott a megdöbbenéstől. Dezső ezért tovább magyarázott:

– Tudja, Babika, én szívesen hívnám akár „szívem csücskének” is, ha akarja. De nagyon szeretném, ha bőséges szabadidejéből egy csipetnyit szánna az ön érzelmi rabszolgájának!

– Kinek? – hápogott a nagy.

– Hát nekem!

– Köszönöm a kedves szavakat, Dezső – tért végre magához Baba néni –, de nekem is épp olyan sok dolgom van a családom ellátásában, mint bárki másnak.

– Hát visszautasít? – ereszkedett féltérdre Dezső. – Ez azt jelenti számomra, hogy még erősebben és határozottabban akarjam az én Babikám kegyeit elnyerni!

A nagy széken kikerülte Dezsőt és elindult a lépcső felé. Nem szólt egy szót sem, csak határozottan ment az emeletre.

Dezsőt ez nem ingatta meg elhatározásában.

– Még ringó vonulásával is felborzolt idegeimet táplálja! Várok rád! Ez nagyobb öröm lesz, mint éltető forrás a bolyongó beduin számára a forró sivatagban – mormolta.

Az emeleten a nagy belépett birodalmába. Leült egy székre, nagyot sóhajtott. Elővette és bekapcsolta a dobozt, fülébe tette a sárga fülhallgatót. Kilépett a folyosóra, és a fia irodája felé indult. Bent Tomi és egyik kollégája beszélgetett. Száraz, szakmai szöveg volt. Nem érdekelte, ezért Zsófi irodája elé ment. Itt már érdekesebb beszélgetés hangjai ütötték meg fülét.

– Kapcsolja, kérem, Zoé Márton igazgató urat – mondta éppen Zsófi. Egy kis csönd után folytatta: – Szervusz, drágám! Hogy mondd? De hát tudod, hogy mindent megteszek, de sürgetni nem lehet, mert még gyanút fog a főnök! – hallotta a nagy. Gyorsan megnyomta az előző nap Norbitól kapott, a fiú szerint szuperérzékeny, húsz méteres távolságból még a suttogást is rögzítő diktafon gombját, és reménykedett, hogy nemcsak ő hallja az irodából kiszűrődő hangokat, hanem a készülék is. – Már egy órája betettem a főnök asztalára a szerződést, amit alá akarunk íratni vele. Biztos nem fogja észrevenni, mert a többi aláírnivaló közé csúsztattam. Ez hiányzik még ahhoz, hogy eladhassuk külföldre azokat az új fejlesztésű berendezéseket, amelyek katonai felhasználásra is alkalmasak. A főnök az aláírásával lesz az engedélyezés kizárólagos felelőse. Ha a papírok a kezemben lesznek, rögtön átküldöm, és indulhat a szállítmány – tette hozzá.

A folyosón fülelő és alibiből takarítgató nagy észrevette a titkárnő közeledését. Gyorsan arrébb lépett, hogy helyet adjon a nőnek. Az biccentett, és belépett Zsófi ajtaján. A kezében lévő dossziét az asztalra tette.

– A főnök a tárgyalóba ment, de ezeket előbb aláírta – közölte.

– Nagyon köszönöm – mondta Zsófi. Hangjából ujjongás áradt.

A nagy bosszankodva megcsóválta a fejét.

– Elkéstem! Sajnos elkéstem – gondolta. – Vagy ez a felvétel tud segíteni?

Lekapcsolta a diktafont, és tovább takarított. Épp nedves ruhával törölte át a követ, hogy a port felszedje, mikor nyílt a tárgyaló ajtaja. Tomi lépett ki. Még mondott partnerének pár szót, és ment az irodájába.

– Lehet, hogy Zsófi felhívja Tomit, hogy megköszönje az aláírást, vagy hogy egyeztessenek a bécsi úttal kapcsolatban? – gondolkodott a nagy. – Hallgatózzunk csak egy kicsit! – lépett közelebb Zsófi ajtajához. Rögtön meghallotta a nő hangját.

– Persze, Tomikám, mindent előkészítettem. Bécsben is mi fogjuk a legjobb üzleteket kötni, hiszen mi tesszük majd a legjobb ajánlatokat! De, Tomikám, ugye nem csak nappal leszünk aktívak? Szeretném, ha emlékezetes két napunk és egy forró éjszakánk lenne – tett hozzá Zsófi kacagva. Kis csend után folytatta: – Jó, még egyeztetünk jövő héten is!

A nagy beferezte a hallgatózást meg a folyosó takarítását is. Bement a mosdóba, hogy ott is feltöröljön.

– Na, Zsófikám – gondolta közben. – Megígérem neked, hogy emlékezetes két napod lesz Bécsben, nagyon emlékezetes!

Délben megvárta, hogy Zsófi ebédelni induljon. Mivel a titkárnő sem volt a közelben, gyorsan belépett az irodájába, és a postából kivette a Zoénak címzett levelet.

HUSZONKETTŐ

A bejárati ajtó zárjában egyből elfordult a nagy kulcsa.

– Nincs itthon senki – gondolta.

Levette a kabátját, és ment a konyhába. Az ebédjét a hűtőből a mikróba tette és várta.

– Szia, nagy – hallotta meg Szonja hangját.

Baba néni meglepetten fordult hátra.

– Itthon vagy? Azt hittem, egyedül fogok ebédelni. Velem tartasz? – Mivel Szonja nem felelt, folytatta: – Megint lyukasórád van, vagy végeztél mára?

Szonja elhúzta a száját, lehajtotta a fejét. Nem tudott megszólalni. A nagy pár lépést tett a lány felé, aztán megdöbbenve állt meg. Egy kisírt szemű lány állt előtte!

– Mi a baj, kislányom? – kérdezte ijedten. – Talán a kék szemű?

A lány nem felelt, csak hulltak a könnyei. A nagy magához ölelte. Próbálta vigasztalni, de Szonja egyre jobban zokogott. A nagy szeme előtt is megjelent az az átlátszó könnyfátyol.

– Ilyenkor érzi úgy az ember, hogy mindjárt összedől a világ! – gondolta.

Így álltak, míg érezte, hogy egy kicsit már nyugodtabb Szonja.

– Tudod, kislányom – kezdte óvatosan –, mikor azt gondolja egy fiatal, elég érett ahhoz, hogy saját döntéseket hozzon, akkor szembesül azzal, hogy nem csak ő dönt, hanem őróla is döntenek. – Szonja nem felelt, csak hüppögött. Baba néni ezért tovább magyarázott: – A te döntésedre ő így válaszolt. De ha te elvárod, hogy fogadják el a döntésedet, neked is el kell fogadni másokét, még ha nagyon fáj is. Ebben a helyzetben most az az egészséges, hogy tanulva a korábbiakból, elkezdődhet egy új kapcsolat egy másik partnerrel.

Szonja erre már reagált: megrázta a fejét.

– Hogy még egy ilyen nem lesz? Hát persze, hogy nem! De lehet ennél jobb is, és rosszabb is. Te most vagy abban az életkorban, hogy ezzel foglalkoznod kell – bólogatott a nagyi. – Ráadásul a szervezeted is biológiai változásokon megy keresztül. A tested és egész éned egyszerűen követeli, hogy a lányból egészséges nő legyen. Igen ám, de az okos nőt az esze irányítsa, és ne a biológiája! Nem szülhetsz 33 férfinak 33 gyereket, mert a biológiád ezt kívánja!

Szonja abbahagyta a hüppögést. Sőt erre a kijelentésre kuncogni kezdett. A nagyi megkönnyebbülten elmosolyodott.

– Nem beszélve arról, hogy te csak 50%-a vagy a döntéseknek – folytatta. – Meg kell találnod a másik 50%-ot! Látod, ez már nehezebb dolog. Senki sem lehet biztos abban, hogy már elsőre meglesz a másik 50%. Tehát ne búsulj! Lesz másik kék szemű, de az sem baj, ha barna szemű lesz.

– Barna? – kérdezte tűnődve Szonja, mintha eszébe jutott volna valami.

– Igen, talán barna – hunyorgott rá mókásan a nagyi. – De annyira azért mégse add le a színvonalat, mint az a 70 éves nénike, akitől megkérdezték: kék szeme legyen-e az új hódolójának, vagy barna?

– És mit felelt?

– Hát azt, hogy „csak ne horkoljon”!

Ezt már Szonja sem bírta nevetés nélkül. A nagyi vele nevetett.

– Tudom – fordult újra Szonjához a nagyi –, most nehéz időszak jön. Össze kell állítanod egy fontossági sorrendet! Ha okos vagy, akkor te irányítod a jövődet, és nem a biológiád. Mindenképp első a tanulás, mert ez a jövőd. Utána mindent úgy kell csinálnod, hogy neked a legjobb legyen – magyarázta. – Ha ezt már tudod, csak akkor kell ésszel és érzélemmel megkeresni azt a másik 50%-ot, akit úgy hívnak, hogy Normális!

– Normális! – kuncogott a lány. – És hogy néz ki ez a Normális?

– Ha csak az az egy előnye van, ahogy kinéz, abból később nagy baj lehet. Ha olyannal találkozol, akit érdekel, mi van veled, és a mindennapjaid is fontosak neki, akkor azzal érdemes foglalkoznod. Az már

hab a tortán, ha ráadásul ugyanazt és ugyanolyan kapcsolatot akar, amilyet te is. Most első a tanulás!

– A tanulás – sóhajtott Szonja.

– Igen, a tanulás – bölintott erélyesen a nagyi. – Majd meglátod, többen is felfigyelnek rád, hogy milyen jó tanuló, milyen szép, vidám és okos lány ez a Szonja. És ha a következőnek nemet mondasz, nem fog elrohanni, mert értékes embertől ezt is elfogadja. De azért sok időnek kell eltelnie ahhoz, hogy egy fiú megkérdezze tőled: Királylány, mi a három kívánságod? – mosolygott a nagyi kisírt szemű unokájára.

– Köszönöm, nagy! Ezek a józan tanácsok nagyon kellettek – sóhajtott a lány. – Ma már nem megyek vissza az iskolába, így nem. Inkább nekiállok a holnapi anyagnak – tette hozzá.

Amikor a nagy végzett az ebéddel, még ült pár percig az asztalnál. Végiggondolta a Szonjával folytatott beszélgetését, és meg volt elégedve vele.

– Most pedig utánaézek, mi az igazság Csilla és a piros autós között. Remélem, azt is megtudom, lehet-e visszaút – gondolta.

Visszament a szobájába, táskájába tette a fekete parókát, aztán elindult újabb munkahelye és az újabb kaland felé.

HUSZONHÁROM

Az irodaház előtt leszállt a buszról. Odament a ruhabolt kirakatához, végignézte a kínálatot. Valami megtetszett neki, ezért benyitott az ajtón. Kis idő múlva kijött, és az irodaház felé indult.

Szokás szerint az oldalsó bejáraton ment be az épületbe. Előtte, a parkolóban ott állt a piros autó.

– Majd ha lejövök a fekete zsákkal, meglátom, legyen-e illat, vagy ne – gondolta.

Az emeleten bement a birodalmába. Átöltözött, fülébe illesztette és bekapcsolta Norbi készülékét. Ahogy a folyosóra lépett, máris hallotta a Csilla irodájából kiszűrődő hangokat.

– Tudod jól, Dominik, hogy hétvégén nekem a család az első!

– Azt hittem, megbeszéltük, hogy...

– Nem beszéltük meg! – vágott a szavába Csilla. – Csak megemlégtetted a barátod születési buliját, és én rávágtam, nem érek rá!

– Mi az, hogy nem érsz rá? Miért akarsz mindenáron a családdal lenni? Hiszen azt mondtad, el akarsz válni!

– Ne forgasd ki a szavaimat! Azt igenis mondtam, hogy mostanában nehéz vele, de azt nem, hogy el akarok válni.

– De... – próbált közbevágni egy férfihang, azonban Csilla nem engedte.

– Légy szíves, ne követelőzz, nincs hozzá jogod!

– Még hogy ne követelőzzek! – vált egyre felháborodottabbá a férfi hangja. – Mikor annyi mindent, olyan sokat tettem érted!

– Mi az, hogy sokat tettél értem?! – csattant fel Csilla. – Mit?

– Én tettelek az osztályvezetői székbe!

– Megmondanád, hogyan? Hiszen öt fős szakmai bizottság választott 4-1 arányban engem! Most mit rázod a fejed? Talán nem a bizottság döntött?

– A bizottság döntött, de azért lettél te az osztályvezető és a főnök helyettese, mert én ezt akartam!

– Mit csináltál?!

– Hát... sutyorogtam egy kicsit a fülébe... Meg néhány délelőttre odaadtam neki a lakásom kulcsát egy kis etyepetyére...

– Micsoda?! Ez aztán a hazugság teteje! Tudod mit? Bebizonyítom neked és mindenkinek, hogy alkalmas vagyok erre a pozícióra!

– Csak tessék! – vált gúnyossá a férfi hangja.

– Ezentúl csak hivatalos ügyekben vagyok hajlandó kapcsolatba lépni veled! Megértetted?

Az eddig a közelben takarító nagygyorsan visszament a birodalmába. Sejtette, hogy az irodából távozó Dominik nem lesz jókedvében. Hamarosan hallotta is a döngve becsapódó ajtót.

– Zene füleimnek! – mosolyodott el.

Vidáman tolta ki takarítókocsiját a folyosóra. Szinte fütyörészve sepregetett, mikor meglátta Csillát a mosdóba menni. A nagygyorsan visszament a birodalmába, aztán Csilla irodájába sietett. Mire a menyé visszajött, a nagygyorsan már háttal állva szorgalmasan mosta a folyosó végén a követ. Lassan, megfontoltan, alaposan tette a dolgát. Már a folyosó közepén járt, mikor ismét nyílt Csilla ajtaja.

– Ha végzett, Orsolya, jöjjön be egy percre! – szólt ki, és már csukta is be irodája ajtaját.

– Úgy látszik, Orsolya a régi takarítónő neve. Ezt jó tudni!

Mikor végzett a folyosón, bement a tárgyalóterembe. Mindent letörölgetett, majd felrakta az asztalra a székeket és feltörölte a padlót is. Míg száradt a terem, a mosdóban is végzett.

– Most be kell mennem Csillához – gondolta, miközben megigazította a parókáját. – Na, most mi lesz?!

HUSZONNÉGY

Csilla az asztalnál a számítógépen dolgozott.

– Rögtön, csak ezt befejezem – nézett fel az ajtónyitásra.

A nagyfi kissé féloldalasan, hogy Csilla ne lássa az arcát, odament a virágokhoz. Nézegette, vizsgálgatta őket.

– Azért kértem, hogy jöjjön be, mert múltkor csak ezt a három virágot ültette át. Nézze, milyen szépen rendbe jöttek! Ha ideje engedi és virágföld is lesz, kérem, ültesse át a másik kettőt is!

Miközben Csilla ezeket a szavakat mondta, a szekrényajtóra szerelt tükröt nézte. Aztán a mami cipőjére pillantott, aminek kívülről is cikkcakkos nyelve volt. Csilla összehúzott szemmel hol mamira, hol a tükörre pillantott. Végül megszólalt:

– Ugye, emlékszik, az a két virág van hátra, ott jobbra.

– Igen, emlékszem – felelte természetes hangon a nagyfi. – A két begónia. Nekem is van otthon – folytatta. – Közepes fényt igényelnek, és a kevés, de rendszeres öntözést szeretik. Azt olvastam róluk, hogy Kínából kerültek Európába. Mutató, kedves növény. Könnyű szaporítani is. A párom mindig azt mondta, hogy...

Ekkor váratlanul Csilla is megszólalt, így egyszerre mondták:

– ...a földjébe hansági tőzeget keverjünk.

A nagyfi, ahogy hallotta az egybehangzó szavakat, mereven megállt, mint egy szobor. Egy pillanatig csak maga elé bámult, aztán Csilla felé fordult. Érezte, vége a titkolózásnak.

Csilla nyugodtan nézte.

– Szervusz, mami, örülök, hogy itt vagy!

HUSZONÖT

A nagyfi lehajtotta a fejét. Rövid hallgatás után megszólalt:

– Tudod, kislányom, egy nő nagyon hamar megérzi, ha megváltozik valami a környezetében. A jót is, és a rosszat is. Ekkor már csak az jár a fejében, hogyan tudna segíteni.

– Segíteni akarsz? Nekem?

– Persze, hiszen te is a családhoz tartozol! Pedig tudom, hogy beleavatkozni más házasságába, még ha az ember fiáról van is szó, nagyon veszélyes – kezdett bele a magyarázatba a nagyfi. – Azért álltam be ide takarítani, hogy segíthessek. Mikor néhány nappal ezelőtt leszálltam a buszról itt, az irodaház előtt, láttam, hogy te és egy fiatalember kiszálltok egy piros autóból.

– Láttál minket? – szisszent fel Csilla.

Baba néni bólintott, úgy folytatta:

– Bementetek a ruhaboltba. Ott mutattak neked egy gyönyörű ruhát, amit felvettél, és úgy ragyogtál benne, mint egy igazi díva. Szép volt a ruha, elegáns a szabása, tökéletesen állt rajtad. Te, Csilla, eddig a pontig úgy viselkedtél, mint egy igazi nő. Ahogy a tükörbe néztél, elégedett, szép, csinos nő állt ott. De amikor a fiatalember ki akarta fizetni a ruhát, nem engedted, sőt ellenezted, hogy megtegye.

– Te tényleg mindent láttál – képedt el a nő.

A nagyi nem zavartatta magát.

– Ez volt az a pont, kislányom, amikor az eddig csillogó, elégedett dívából hirtelen józan családanyává változtál. Olyan emberré, akit akármilyen kísértés ér, nem lépi meg azt a bizonyos utolsó lépést, ami megbontaná a család egységét. Egy okos, felelős nőt láttam, aki tündökölt abban a ruhában, és mégis nemet tudott rá mondani. Akkor éreztem, hogy ő az én menyem, aki megbecsülést és tiszteletet érdemel.

– Tiszteletet? – kerekedett el Csilla szeme.

– Igen, tiszteletet, és én most ki is szeretném mutatni neked! A hátad mögött van a szekrény sor. Az első ajtót ha kinyitod, megtalálod benne azt, ami biztos örömet fog neked okozni!

Csilla bizonytalanul felállt, odament a szekrényhez, és lassan kinyitotta. Az a gyönyörű, sötétszürke együttes volt a fogason a világos blúzzal együtt, amelyet a boltban felpróbált. Alatta egy pár magas sarkú, elegáns cipő, mellette egy sötét színű, modern női táska. Csilla nem akart hinni a szemének. Lelkendezve, boldogan borult anyósa nyakába.

– Én mindig éreztem, nagyi, hogy te figyelmes vagy hozzám. De ilyen boldogságot már nagyon régen éreztem. Köszönöm a ruhát, de főleg a gondoskodást, nagyon köszönöm!

– Én annak örülök, hogy örömet tudtam szerezni neked – válaszolta a nagyi. Elgondolkodva nézett a ruhát simogató menyére. Az felfigyelt a csendre.

– Szeretnél még valamit mondani? – kérdezte végül.

– Igen – sóhajtott a nagyi. – Csak nem tudom, hogy kezdjek hozzá!

– Kezdeni az elején érdemes, de ha úgy könnyebb, vágj a közepébe! – nevetett Csilla.

– Jó! Itt ez a sárga fülhallgató. Tedd a füledbe, és ne lepődj meg, ha hallod, amit a szomszédos irodában beszélnek.

– Dominiknál? – lepődött meg a nő. Aztán hirtelen felfogta, mit mondott az anyósa. – Te lehallgatókat tettél az irodákba?

– Dehogy tettem! – tiltakozott Baba néni. – Csak szuper érzékeny, a hangokat sokszorosára erősítő hallókészüléket szereztem. Tudom, hogy az ipari kémkedést büntetik, de egy ártatlan, nagyothalló takarítónőt csak nem hurcolnak meg? – hunyorított a menyére.

– Hát jó! Már csak azt nem értem, miért jó nekem, ha hallom, amit Dominiknál beszélnek.

– Úgy gondolom, az igazságért mindent meg kell tenni. Most csak hallgasd!

HUSZONHAT

Csilla betett a fülébe a fülhallgatót, aztán tátott szájjal hallgatta, mit beszélnek Dominik irodájában.

Közben a nagyfi gyorsan kilépett az ajtón. Ugyanis eszébe jutott, ha menyje ennyire csodálkozik, jó lenne felvenni ezt a beszélgetést, azt pedig csak akkor tudja, ha az ajtó közelében van. Persze, ő nem hallotta, mi történik a szobában, de reménykedett benne, Csilla majd jelez neki.

Így is történt. Néhány perc múlva nyílt Csilla ajtaja, és a menyje integetett ki rajta.

– Mi történt? – kérdezte izgatottan az irodába lépő Baba néni.

– Dominik a terhes feleségével beszélt telefonon. Azt mondta neki, hogy most a cégnél átszervezés van, ezért nem tudja, mikor tud szerződést kötni arról, hogy a felesége cége kapjon egy zsíros üzletet.

– Ez nem korrupció, vagy valami ilyesmi? – dohogott a nagyfi.

– De, az. Csak az a baj, hogy hiába hallottam, nem tudom bizonyítani.

– Egy magnófelvétel bizonyíték lenne?

– A bíróságon nem hiszem, de a főnököt meg lehetne győzni vele. De ilyen felvétel nincs...

– Van! – csillogott vidáman a mami szeme. – Én ugyanis magnóra vettem egészet!

A menyje szeme elkerekedett. Miután meghallgatták a felvételt, elégedetten így szólt:

– Ragyogó! Most már egy jókora fegyelmet akaszthatunk Dominik nyakába, aztán megszabadulunk ettől a jellemtelen karrieristától. Mami, ez is a te érdemed! – borult anyósa nyakába.

– Igen, kislányom, de ha azt gondolod, hogy már mindent tudsz, akkor nagyot tévedsz! – nézett rá komolyan a nagyfi.

– Van még valami, ami hozzám kötődik?

– Bizony, van. Nem éppen hozzád, inkább Tomihoz.

– Tomihoz? Hogy jön ide Tomi? – csodálkozott Csilla.

– Családi kötődés okán. Ahhoz, hogy véglegesen rendben legyenek a mindennapjaink, a jövő héten nemcsak Tomi, hanem mi is utazunk Bécsbe!

HUSZONHÉT

A hétvége gyorsan eltelt. A nagyi és Csilla mindent együtt csinált, és közben sokat beszélgettek.

– Tudod, kislányom, mindenki hamar észreveszi, ha valaki kicsit is figyelmesebb velünk, mint a többiekkel. Ráadásul, ha otthon is több a baj, akkor nagyon jólesik egy kis figyelmesség. Még veszélyesebb lehet, ha a figyelmességet valamilyen érdek táplálja.

– Most Dominikra gondolsz – sóhajtott Csilla.

– Neked jár a tisztelet, hogy időben észrevetted – mosolygott a nagyi.

– A te segítségeddel! – vágta rá a menyee.

– A boltban magad döntöttél – emlékeztette Baba néni. – De nem ez a lényeg. Ott van Tomi. Tudod, Csilla, nekem az a véleményem, hogy majdnem minden férfi egész életében kisfiú marad. Harcolnak, küzdenek, győznek, vesztenek, este meg az asszony ölelésében keresik a megnyugvást. A férfiak csak akkor tudnak igazán sikeresek lenni, ha érzik, hogy a párjuk igazi támaszuk.

– Most Tomira és rám gondolsz?

A nagyi bólintott, majd folytatta:

– Most Tomi nagy bajba került. A tudta nélkül aláírtak vele egy olyan papírt, amiben elismeri felelősségét egy tiltott műszer külföldi forgalmazásában.

– Micsoda? – rémült meg Csilla. – Ki tette ezt?

– A helyettese, Zsófi, és egy másik cég vezetője, Zoé. Ezt az iratot akarta Zsófi elküldeni Zoénak, de én kivettem a postából. Megtudtam azt is, hogy Zsófi a szerződésért sok pénzt kapna, Zoé cége pedig a forgalmazási jogot.

– De hogy írhatott alá Tomi egy ilyen iratot? – vágott közbe Csilla.

– Tomi úgy tudja, hogy a kisebb teljesítményű műszerről van szó, és nem katonai célra felhasználható, tiltólistán szereplőről – magyarázta a nagyi. – Azért kell nekünk is Bécsbe menni, hogy lelepleződjön Zsófi ármánykodása, és főleg, hogy tisztázzuk Tomit!

– De hogyan?

– Elmondom! – hajolt közelebb a nagyi.

HUSZONNYOLC

Hétfő reggel minden ugyanúgy történt otthon, mint általában. Mindenki mindent gyorsan csinált, mert mindenre kevés volt az idő.

Mire a nagyi egyedül maradt, csak azt látta, az egész lakás csatatér. Elkezdte a fürdőt rendbe tenni, majd sorban minden szobát. Végül a mosogatás is kész volt.

– Ezek után az irodaház csupán egy laza levezető lesz – gondolta.

Amikor leszállt a buszról, csak nézte a nagy irodaházat.

– A fiam birodalma – mosolygott az épületre. – Most nekem is jut belőle egy kis szelet. Csakhogy közben ott van még a portán Deziré!

Az épület bejáratí ajtaja kinyílt, és mint várható volt, ott állt Deziré. Ahogy meglátta a nagyit, tágra nyílt szemekkel bámulta. Sokáig azonban nem bírta, rögtön udvarolni kezdett:

– Hódolatom, szép hölgy! Szemeimnek virágoskert az ön látványa. Igaz, amai nap csak egy nap a hétből, de én egy hétre való boldogság-élményt viszek Bécsbe magammal.

– Elutazik, Dezső? – kérdezett közbe gyorsan Baba néni. – Szabadságra megy?

– Nem, nem. Üzleti út. Az igazgató úrral és a küldöttséggel együtt megyek Bécsbe.

– Ó, ez nagyszerű!

– Talán annak örül, hogy addig sem fog látni? – vágott durcás képet Deziré.

– Hová gondol? Csak arra gondoltam, ez nagy előrelépés magának. Hiszen az igazgató küldöttségével utazik!

A válasz hallatán Deziré szinte kivirult.

– A bécsi Radisson Park Hotelben lesz a szállásunk, és ott lesz az értekezlet is – magyarázta lelkesen. – Nekem is fontos a sikeres tárgyalás. De most... Most gyűjtöm öntől az örömekeztárt a lelki kaptáramba, hogy mézédés élményekkel tölthessem meg érzelmi csupromat.

A nagyi csak hallgatta a szóáradatot. Végül úgy döntött, radikális módszerrel fojtja Dezsőbe a szót.

– Jó utat – mondta, és elindult felfelé a lépcsőn.

Dezső nem sértődött meg. Tágra nyílt szemekkel bámult Baba néni után.

– Még mindig hogy tudja leplezni érzéseit „életem értelme” – gondolta. – De engem nem téveszt meg ez a látszatközöny! Én látom, sőt hallom szíve dobbanását, ahogy azt dobogja: „De-zi-ré, De-zi-ré”.

HUSZONKILENC

Mikor a nagyí benyitott a birodalmába, leült a székére, és végiggondolta a teendőket.

– Először is meghallgatom, ki van épp a szobájában. Ha üres az iroda, bemegyek! Egy kis finom parfüm itt, hogy a családi fészék melegebb legyen; egy kis durvább illat ott, hogy ne csak a vágyak, hanem a szagok is erősek legyenek.

Tominál és Zsófinál is munkával kapcsolatos zajok hallatszottak. A mami ezért elindult a mosdóba, hogy minél előbb végezzen. Ütemesen, szorgalmasan ment a takarítás. A tárgyaló után a folyosó is hamar kész lett.

– No, még meg kell várnom, hogy üresek legyenek az irodák – gondolta.

Hamarosan hallotta, hogy a dolgozók ebédelni indulnak. Előbb Tomi, majd nemsokára Zsófi irodája is üres lett.

A nagyí elővakodott birodalmából. Először Tomi irodájába ment. Elővette Csilla parfümjét, és az íróasztalon egy márkás tollra cseppentett belőle. Az asztal teteje posztóbetétes volt, így a négy sarkára is egy-egy csepp került. Nem volt erős az illat, de állandóan emlékeztette Tomit, hogy ez Csilla illata.

Ezután Zsófi irodája következett. Ahogy az íróasztalt törölte, leesett egy toll és egy radír. A toll ott volt előtte, de a radír elugrott valahova. Benézett az íróasztal alá, ott volt a földön. Ahogy felvette, az íróasztal belső oldalán megakadt a szeme egy kicsi kulcon.

– Itt nincs semmilyen fiók, miért van itt kulcs? – töprengett.

Ki akarta húzni, de nem mozdult. Ekkor elfordította, és egy kattanást hallott az asztal külső feléről. Kimászott az asztal alól.

A régi, szép íróasztal oldalán díszkazetták voltak. Az egyik pár centit kiugrott a helyéről, így láthatóvá vált egy rejtett fiók eleje.

A nagyí belenézett.

Közepes fiók volt, benne mappa és két magnókazetta. Az egyik mappán kínai vagy valamilyen keleti írás volt. A másik magyar nyelvű. Ezt kinyitotta.

„Szerződések” címszó alatt külön tokokban különféle iratokat látott: „Megállapodási szerződés”, „Műszaki dokumentáció”, „Határidő szerződés”. Az utolsó token „Jutalmazások” cím szerepelt, benne Zsófi neve egy hatalmas összeggel.

– Hm – gondolkodott el a nagyí. – Azt hiszem, ezek nagyobb biztonságban lesznek nálam, mint itt.

Gyorsan becsukta a titkos fiókot, és már vitte is a mappát a dokumentumokkal birodalmába.

– Lehet, nem volt szép tőlem, hogy elvettem ezeket – gondolta közben. – Talán még bajom is lehet belőle. De mindent elviselek, csak segíthessek a fiamon!

HARMINC

Otthon a kulcsa egyből nyitotta a lakás bejárati ajtaját.

– Úgy látszik, senki sincs itthon, mindenki teszi a dolgát – gondolta. Megmelegítette az ebédjét, és lassan, ráérősen megebédelt.

Délután három körül ért Csilla irodaháza elé. Felment az emeletre, és legnagyobb meglepetésére ott találta Orsolyát, a takarítónőt.

– Örülök, hogy újra itt van – kezdte a mami. – Gondolom, meggyógyult a kisunoka.

– Igen, így van! Mennyivel könnyebb úgy dolgozni, ha otthon minden rendben van! Hálás vagyok önnek, hogy kisegített a bajban – tette hozzá. – Ne vegye tolakodásnak, de megadná a címét, ha esetleg segítséget keresek?

– Nézze, Orsolya! Csak egyszeri alkalom volt, hogy ilyen munkát elvállaltam. Inkább szóljon a főiskolás lánynak, ha segítségre szorulna.

– Hát jó – sóhajtott a nő. – Akkor beszéljük meg az anyagiakat! Mennyivel tartozom?

– Kérem, vegye ezt a hetet ajándéknak! Egyszerűen egy anya kisegített egy másik anyát!

Orsolya könnybe lábadt szemmel nézett a nagyira.

– Ön egy rendkívüli asszony – mondta elcsukló hangon. – Én nem hiszek a csodákban, de vasárnap elmegyek a templomba és megköszönöm, hogy egy hétig egy angyal takarított helyettem.

– Örömmel tettem – mosolygott rá a nagyi, és máris indult Csilla ajtaja felé.

A menye meglepetten nézett rá.

– Van idő? – kérdezte nagyi.

– Igen, foglalj helyet – mutatott egy székre Csilla.

– Tudom, hogy csúnya dolog másnál kutatni, de véletlenül olyasmire bukkantam, ami különösen fontos lehet – vette elő Baba néni a két mappát és a két magnószalagot.

Csilla belenézett a magyar nyelvű mappába. Elkerekedett szemmel pillantott anyósára.

– Ez nagyon fontos! Hol találta?

– Zsófinál egy rejtett fiókban. Légy szíves, nézd át őket! Így talán megtudjuk kik és hogyan akarják Tomit becsapni!

HARMINCEGY

A nagyfi gyalog indult a városközpont felé. Az út mentén megállt egy taxi mellett.

– Kérem, meg tudná mondani, hol találok egy utazási irodát? – szólította meg a sofőrt.

– Nézze – mutatott az egy táblára. – Ott, a mozival szemben van egy.

Baba néni megköszönte, s máris indult abba az irányba. Az utazási irodában kevesen voltak, csak egy fiatal pár keresett nyári üdülési lehetőséget. A nagyfi odament a másik ügyintézőhöz. Egy fél óra múlva már jött is ki az irodából.

Gondolta, beül egy kávézóba egy sütire. Az első presszóban talált is helyet. Kávét meg süteményt kért a pincértől. Ráérősen iszogatta a forró kávét. Mikor megette a sütit is, intett a pincérnek.

– Hozhatok még valamit? – lépett oda a fiatalember.

– Nem, köszönöm. Csak szeretném megkérdezni, hogy jutok el a színházhoz.

– A bejáratától jobbra tessék elindulni – magyarázta a pincér –, és néhány perces séta után ki tetszik érni egy nagy térre. Annak a túloldalán van a színház.

– Köszönöm az útbaigazítást. Fizetek!

A nagyfi jókora borraival adott a készséges pincérnek. Az utcán lassan ballagva sétált a színház fele. Gyönyörű, impozáns épület volt, előtte már kiplakátolták a következő előadást. Bekopogtatott az „Ügyintézés” feliratú ajtón és benyitott.

Itt is hamar végzett, és elégedetten indult a buszmegálló felé. Otthon levette a kabátját, leült a fotelba.

– Jó lenne ezt az aktív pihenést egy kicsit ráérősebben folytatni – mondta magában. Mosolygósan sóhajtott egy nagyot. Kiment a konyhába, hogy körülnézzen, mi is legyen a vacsora.

– Norbival is beszélnem kell – gondolta közben. – A kazettákat még a bécsi út előtt meg kell szerkeszteni!

Gondolatát tett követte. Felvette a telefont, és megbeszélte Norbival a másnapi találkozót.

– Na, ez is rendben van – mosolygott. – Talán minden a helyére kerül!

HARMINCKETTŐ

Rövid pihenés után főzni kezdte a vacsorát. Úgy belemerült, alig vette észre, hogy Andris megállt a konyhaajtóban.

– Helló, nagy! – köszönt be a fiú.

– Szervusz, Andriskám! Minden rendben? Minden úgy sikerült, ahogy eltervezted?

– Hát...

– Tudod, hogy nekem mindent elmondhatsz! – biztatta a nagymama.

– Hol is kezdjem? Szóval: mutál a hangom, korog a gyomrom, a szüleim legalábbis professzort akarnak belőlem csinálni, a zongoratanárom beíratott a jövő hónapban sorra kerülő „fiatal zongorista” versenyre. Ráadásul a foci pályán én legyek a gólkirály, a lányoknak meg mutassam azt, hogy senki mással nem érdemes járniuk a világon, csak velem! – sorolta a fiú. – Mondd, nagy, ez így normális?

– Igen, kisfiam. Ebben a korban ez mind teljesen normális. Ebben a korban minden fiú arra törekszik, hogy mindenben ő legyen a legjobb. Ha ez sikerülne, az lenne a tökéletes.

– Akkor mindenki elvárásának meg kellene felelnem?

– Nem biztos. Azt kell megérezned, mire vagy képes, mennyit vállalhatsz és melyik területen. Ez a korszak erről szól – nézett rá komolyan a nagy.

– Tudtam, hogy ilyeneket fogsz mondani!

– Tudtad? Akkor miért kérdezted? Na, mindegy! De most már hagyj főzni, mert éhen maradtok!

– Igenis! – nevetett rá a fiú. – Bemegyek a szobámba, becsukom az ajtót, lesötétítem az ablakokat, és megpróbálom a legtökéletesebb szinten elsajátítani a teljes kikapcsolódást. Vagyis olyan lusta leszek, mint egy lajhár!

– Helyes! Mert azt is tudnod kell, hogy aki nem tud kellően kikapcsolódni, az nem tudja teljes energiával elvégezni a rábízott feladatokat. Jót tenne neked egy agykontroll-tanfolyam – tette hozzá –, ahol elsajátíthatnád a tanulás módszereit.

– Na ne! – vágott durcás képet Andris. – Egy újabb tanfolyam?

– Nem akarlak leterhelni. Tehát irány a szobád, és most csak azt tanuld meg, hogyan legyél a leglustább a világon!

– De hát ehhez is gondolkodni kell, nagy! – nézett rá unokája kissé kétségbeesett tekintettel.

– Igen, kisfiam – bólogatott a nagymama. – Mindent tudatosan kell csinálni ahhoz, hogy tökéletes legyen.

– Szóval akárhogy is hívjuk ezt a semmittevést, a lényeg az, hogy mindennel tele van a hócipóm! – indult Andris a szobája felé.

A nagy mosolyogva nézett utána. Tudta, hogy a mai gyerekeknek nem könnyű a kötelező tanulás mellett még egy-két különórán is maximumon teljesíteni.

HARMINCHÁROM

Közben persze készült a vacsora: kóstolgatta, ízlelgette.

– Ilyen nagyja nincs senkinek a világon! – szagolt az illatfelhőbe az éppen megérkező Szonja.

– Igyekszem, hogy finom legyen – szólt vissza Baba néni a lánynak.
– Ha megjött mindenki, tálalok!

Hamarosan hazaértek a szülők is. Előbb Csilla lépett be, majd pár perc múlva Tomi is. A nagy terített asztallal várta őket.

A vacsora közepén a nagy Tomira nézett.

– Kisfiam, a nyugdíjas klub a hét végére egy bécsi kirándulást szervez – mondta. – Jó ötletnek tartanád, ha a csoporttal Bécsbe utaznék?

– Mivel a fia nem felelt, folytatta: – Persze, ha szükség van itthon rám, szívesen maradok!

– Nem a világért sem. Neked is jól jön egy kis kikapcsolódás! – találta meg Tomi a hangját. – Bécsben nagyon sok a látnivaló, és az idő is tökéletes a városnézésre. Az az igazság, hogy ezen a hétvégén egy fontos üzleti tárgyalásra én is pont Bécsbe megyek!

– Micsoda véletlen! – adta a csodálkozót a nagy. – Egyszerre lennénk ugyanabban a városban! Igaz, te dolgozni még, de akkor is.

– És mi lesz a program? – szólt közbe Andris. – Mit néztek meg?

– A programot nem tudom, mert idegenvezetővel megyünk, ő mutatja be a várost. Gondolom, a műemlékeket, múzeumokat néznék meg.

– Csak menj el nyugodtan, anya, arra a kirándulásra! – biztatta Tomi. – Gondolom, Csilla is szeretné, ha többet látnál a világból!

– Igen, nagy, csak menjél! – helyeselt Csilla is, de az arcát nem emelte fel, és a szemét is lesütve tartotta. – Érezd jól magad!

– Mi péntek délelőtt indulunk és vasárnap jövünk vissza – magyarázta a nagy. – És te, kisfiam?

– Én is pénteken indulok, de már hajnalban. Délután lesz az első tárgyalás. Kemény pár nap vár rám, mert fontos dolgokban kell dönteni.

– Én is úgy gondolom, hogy egy igazgató döntése nagyon fontos a vállalat és a jövő szempontjából – bólogatott buzgón a nagy.

Kis csend telepedett az asztal köré, melyet Szonja hangja tört meg.

– Isteni volt a mai vacsi – mondta. – Két dolog miatt. Először is olyan volt, mint egy hivatalos munkavacsora – nézett az apjára. – Másodszor meg olyan finom volt, hogy egy darabig emlegetni fogom! A mami-vacsi mindig tök szuper! – tette hozzá nevetve.

– Majd megmutatom, hogy kell csinálni – nevetett a nagyi is.

– Nem muszáj, hiszen csak annyit mondtam, hogy nagyon finom volt! – közölte pajkosan Szonja. – Ne bújjon ki belőled mindig a tanárnő, nagyi!

– Ezt nem értem – csodálkozott a nagymama.

– Mindent egyből meg akarsz tanítani – sietett a segítségére a fia. Szonja meg még hozzátette:

– Tudod, én ízlelgetni akarom a finomat, és nem pepecselni vele!

– Még szerencse, hogy nem rád vártunk az elkészítésével – nevetett Tomi is. Aztán az anyjára nézett: – Köszönjük a vacsorát, szerintem is nagyon finom volt.

– Egészségekre – mondta a nagyi. – De mivel a főzésen kívül ma semmit sem csináltam, a mosogatást is vállalom!

– Jó hogy itt vagy, nagyi – nézett rá meleg tekintettel Csilla. – Hálás vagyok neked!

A nagymama mosolyogva nézte őket: a „szépszeműt”, a „kisírt-szeműt”, az „aggódó-szeműt” és a „nyílt tekintetű, barna szeműt.”

HARMINCNÉGY

Másnap reggel ugyanúgy történt minden, mind korábban. A reggeli utáni csatatérből ismét szép otthont varázsolt a nagyi.

Fél óra múlva már Tomi irodaháza előtt szállt le a buszról. Bement a főbejáraton.

Szerencsére most másik portás volt szolgálatban.

– Kezét csókolom – szólította meg udvariasan a nagyt. – Igaz, hogy nincs itt a kollégám, de hagyott önnek egy levelet – nyújtotta a nagyi felé egy borítékot.

Baba néni kissé bizonytalanul ugyan, de átvette, és rögtön ki is bontotta. Egy színes lap volt benne, rajta írás. Felül a cím: „**Óda**”. Alatta a versbe szedett sorok.

*„Meglátni, ó, kiskegyedet,
nem kívánni más egyebet,
árad Önből szépség, jószág
többet kívánni bohóság.
Hallgatni a csengő hangját,
csodálni kecses alakját,*

*büszke tartás, mint egy szobor,
kifinomult, fennkölt modor.
Szerénység és bátor erő,
vallja Önnek szívből Dezső!”*

A nagyfi ámulva olvasta a dicsérő verssorokat. A végén elmosolyodott, és csak annyit mondott a portásnak:

– Köszönöm Dezső figyelmességét. Elteszem a levelét és megőrzöm.

Azzal elindult, de nem fel a lépcsőn, hanem a felvételi irodába. Kopogás után benyitott az ajtón.

A hölgy egyből megismerte a nagyit.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte.

– Az az igazság, hogy családi okok miatt szeretném visszaadni a takarítónői állást – mondta a nagyfi. – Ha lehet, ma még dolgoznék, de holnaptól már más feladatomban lennék a családban.

– Sajnálom, de megértem – bólintott a hölgy. – Szerencsére nagyon sokan keresnek takarítónői állást, úgyhogy semmi akadály a dolagnak.

– Nagyon szépen köszönöm! – hálálkodott a nagyfi. – Ma, ha végzek, hozom a kulcsot! Viszontlátásra – köszönt el, és már nyitotta is az ajtót. De azonnal vissza is csukta, mert Tomi jelent meg a posta előtt.

– Most mit csináljak? – töprengett Baba néni. Ránézett a hölgyre, aki mosolygós arccal nézett vissza rá.

– Ismét egy történetet? – kérdezte.

– Igen – helyeselt automatikusan a nagyfi, aztán tétován elhallgatott. Mit mondjon? Nem volt felkészülve, nem tudta, milyen történetet kellene elmesélnie. Végül megszólalt:

– Tudja, amikor középiskolában dolgoztam, a női mosdóban az volt a divat, hogy a lányok kirúzsozták a szájukat, és a tükörrre rúzsos ajakkal rápuszították az épp aktuális hódolójuk nevét. Tele volt néha az egész tükör rúzsos ajakkal írt fiúnévvel. A rúzsnyomot meg nagyon nehéz letakarítani. Egyik nap aztán egycsapásra megszűnt az egész.

– Hogyan?

– Ráírtam egy papírra, hogy a tükör tisztítása a WC-kagylóból WC-kefével történik. Ráadásul egy barna filccel néhány apró pöttyöt is nyomtam a tükörrre.

– Ez igen! – mosolygott a hölgy. – Okosan csinálta. Mindig a leghatásosabb módszerrel kell megszüntetni a problémát. Köszönöm, hogy pár perc vidámságot szerzett a történetével!

– Örülök, hogy örömet szereztem újra. – Viszontlátásra – köszönt el ismét a nagyfi, de az ajtót csak óvatosan nyitotta ki.

Kint csend volt. Tomi már sehol. Gyorsan kilépett, és már ment is a lépcsőn a birodalma fele. Átöltözés után bekapcsolta hallókészülékét, és a

fia irodája felé vette az irányt. Bentről nem hallatszott mozgás. Zsófi irodája következett. Innen már hangokat hallott.

– Zoé, betettem a postai küldemények közé, már nálad kell lennie! – mondta határozottan Zsófi. – Én elküldtem a címedre. Nem tehetek róla, hogy nálad egy fontos levél csak úgy eltűnik! – Rövid csend következett, Zsófi nyilván a telefon túloldalán lévő Zoét hallgatta. Aztán felcsattant: – Mindenképpen kerítsd elő! Péntek délután Bécsben az asztalomra kell tenned azokat a papírokat! Megértetted?! – folytatta már majdnem kiabálva Zsófi.

Ezen a hangnemen Zoé annyira feldühödött, hogy ő is kiabálni kezdett. Annyira, hogy nemcsak a telefonban, hanem a szobában, sőt a folyosón is hallani lehetett a hangját.

– Ha elküldted és itt a levél, biztos, hogy az asztalodon lesz! De ha nincs itt, akkor nem küldted el, és ez azt jelenti, hogy be akarsz csapni! És ne várd, hogy elmenjek utánad Bécsbe! Te is megértetted?! – vágta le a telefont Zoé.

– Mostanában nagyon érdekes beszélgetéseket hallok – mosolygott a nagyfi.

Ezek után vidáman és lazán végezte megszokott munkáját. Gyorsan telt az idő, majdnem dél volt, mire végzett. Összeszedte a holmiját, és indult haza ebédelni. Közben arra gondolt, sietnie kell, mert ebéd után találkozója lesz Norbival a parkolóban.

HARMINCÖT

Angyalka és Norbi már várták a parkolóban. Miután a nagyfi beszámolt arról, hogy mit végzett, elismerően bólogtak.

– Baba néni, nagyon ügyes vagy, hogy így sikerült mindent megoldani! Ezek után biztos kiderül az igazság! – lelkesedett Angyalka.

– Hála neked és Norbinak, aki nélkül nem ment volna – dicsérte őket a nagyfi. – Már csak egy dologra szeretnék megkérni, Norbi – fordult a fiú felé. – Van itt nálam két kazetta. A rajta lévő beszélgetéseket úgy kellene megszerkeszteni, hogy kiderüljön, ki és milyen gonoszsgot művelt.

– Rendben! Minden úgy lesz, ahogy Baba néni kéri – mosolygott rá a fiú. – Holnap ilyenkor már hozom is a kazettákat!

– Hálás vagyok a segítségért – indult a nagyfi integetve a buszmegálló felé.

Nem messze a lakástól állt meg a járat. Szemben volt egy illatszerbolt.

– Ez kell nekem – gondolta Baba néni. Bent megtalálta Tomi és Csilla kedvenc parfümjét, de most nem ezeket kereste, hiszen a múltkor vásároltból volt még. Talált egy másik női illatot.

– Ezt kapja Szonja, hogy igaz legyen a mondás: a fiúkat mindig az orruknál fogva kell vezetni. Aha! Ez meg egy sportos illat! Lehet, hogy korai, de időben kell elkezdeni Andrisnak is a hódítást – gondolta mosolyogva.

Miután így bevásárolt, hazaindult. Közben a hétvégén járt az esze.

– Lassan minden összeáll. Jöhet az előadás Bécsben!

A lakásban minden szobaajtó nyitva volt. Tomi szobájában két öltöny lógott a fogason, utazásra kikészítve. Mellette ingek, nyakkendők, zoknik, fényesre pucolt cipők.

– De szép látvány anyai szememnek – gondolta a nagyi. – Tegyük ezt a szép látványt illatossá egy kicsit! – fújt az öltönyök hajtókéjára Csilla parfümjéből egy-egy cseppet. Finoman, enyhén érezhetően dominált a parfüm-felhő.

A nagyi elégedetten ment Csilla szobájába. Ott a kosztümök kaptak Tomi parfümjéből. Szonja szekrényébe is került egy kis illat, aztán Andriséba is.

– És most jöhet vacsora! – gondolta. – Nem ezért vagy azért, de ma nem én fogom főzni a vacsorát! Nem vagyok egy lusta teremtmény, de kifejezetten aránytalan, hogy két órán át csinálom a vacsorát, három perc alatt elfogy, és egy órán át takarítok utána! Ez egyszerűen vicc! Az lesz a legjobb, ha megint rendelek egy óriáspizzát, így egymással tudunk foglalkozni, és nem a lakást csússzuk-másszuk. Így lesz, és punctum!

Elhatározását tett követte. Gondosan megterített, aztán leült egy fotelba olvasni az épp aktuális Nők Lapját.

A hazaérkező családtagok nem kifogásolták a menüt. A gyerekek azért, mert szerették a pizzát, Csilla és Tomi meg azért, mert így több idejük jutott a csomagolásra.

HARMINCHAT

Reggel a nagyi arra ébredt, hogy épp csukódik a bejárati ajtó. Még nagyon korán volt, de Tominak már indulnia kellett.

– Gyorsan egy kávé, mert visszaalszom – gondolta a nagyi.

Kávé, reggeli, kávé volt mindig a sorrend. Mire lassan reggel lett, szépen megterített, és meleg, gőzölgő reggeli várta a többieket.

– Szonja, Andris! – szólította meg gyermekeit Csilla. – Ma nem mentek iskolába, és én sem megyek dolgozni. Mindnyájan Bécsbe megyünk, és ott töltjük apáttal együtt a hosszú hétvégét!

A két fiatal összenézett, mosolyukból lassan vigyorgás lett, majd jött a hurrá!

– Ez ám a meglepetés! – örvendezett Szonja.
– Csodálkoznék, nagy, ha nem a te kezed lenne ebben az akcióban!
– nevetett nagyanyjára Andris.

– Igaz, hogy nekem is eszembe jutott, de Csilla beleegyezése kellett, hogy sikerüljön! – nevetett a nagy is.

– Reggeli után gyorsan készüljétek, aztán indulunk is – szólt közbe Csilla.

Így is történt. Gyorsan csomagoltak, bepakoltak a kocsiba, aztán elindultak az autópálya felé.

Már közel jártak Bécshez, amikor nagy elővett egy füzetet.

– Gyerekek! – nézett a két fiatalra. – Ebben a füzetben felsorolják a nevezetesebb múzeumokat, műemlékeket. Például itt van a Belvedere, ahol a csodálatos kastély termeiben híres képtár található. Ha még több festményt akartok látni, elmehettek a Liechtenstein kerti palotába, ahol Rubens, Raffaello, Rembrandt műveiben gyönyörködhetnek, de még egy porcelángyűjteményben is – melegedett bele a magyarázatba a nagy. – Vagy megnézhetitek a Császári Kincseskamrát, ahol egyebek mellett két császári koronát meg az „Aranygyapjas rend” kincseit is láthatjátok. Aztán itt van a Mozart ház, amely a mai napig hirdeti a zeneszerző munkásságát.

– Elég, elég! – vágott közbe Szonja. – Ha mindezt meg akarjuk nézni, ahhoz nem egy hétvége, egy egész hét is kevés!

– Pedig azt még nem is mondtam, hogy apátok szállása, a Radisson Blu Park Hotel a Schönbrunni kastélytól mindössze öt perc sétára van.

– És hol szállunk meg mi? – érdeklődött Andris.

– A mi szállásunk a bécsi hegyekben, Leopoldsberg közelében lesz. A hotelből csodálatos kilátás nyílik Bécs városára és a zöld erdőkkel borított vidékre.

– Nagyszerű! Szeretem a szép tájat! – örült Szonja.

– Ebéd után mind a ketten kaptok egy kártyát – folytatta a nagy. – Ezzel igénybe vehetitek a különböző szállodai szolgáltatásokat. Szauna, fitnesz, élményfürdő, masszázs, amit épp akartok.

– Nagy! – komolyodott el Szonja. – Hogyan köszönjük ezt meg neked? Ugye, ezentúl minden évben eljössz hozzánk?

– Ugye, így lesz nagy? – csatlakozott Andris is.

– Tudod, mióta itt vagy, minden tök jó! – folytatta Szonja. – És most nem csak erre a szuper kirándulásra gondolok!

– Ilyet szervezhetnél minden évben! – vigyorgott Andris.

– Persze – helyeselt Szonja –, de nem erre gondoltam. Hanem arra, hogy a nagy mindig mindenkinek jó tanácsokat ad!

– Aranyosak vagytok, gyerekek – lábadt könnybe a nagyi szeme. – Higgyétek el, nekem is nagyon jó együtt lenni veletek!

Hamarosan megérkeztek, és elfoglalták a szállásukat. Ebéd után Szonja és Andris megálltak Csilla és a nagyi előtt.

– Mi most – kezdte Andris – elvonulunk délutáni sziesztánkra, és kérünk mindenkit, holmi bagatell kérdéssel vagy megjegyzéssel ne zavarják meg élménydús elfoglaltságunkat! – Azzal összemosolyogva elvonultak a fürdő fele.

A két fiatal csak este hét körül került elő. Látszott rajtuk, hogy amit lehetett, kihasználták a szolgáltatások közül.

– Mi a nagyival beugrunk a városba – fordult hozzájuk Csilla. – Nem késünk sokat. Addig nézzétek a tévét és pihenjete!

HARMINCHÉT

Csilla és a nagy Tomi szállodájához ment.

– Most nyolc óra – nézett az órájára Baba néni. – Bemegyek és megnézem, itt van-e Tomi.

Kiszállt az autóból, és belépett az impozáns bejáraton. Odament a recepcióshoz. Miután megtudta, amire kíváncsi volt, így szólt:

– Átvennének egy üzenetet Herr Zoé számára?

– Természetesen – jött a válasz.

A nagy átadta a borítékot. Mikor megfordult, ott állt előtte Dezső.

– Drága, szép hölgy, ön itt? Talán az önhöz írott ódám vezette egyenesen ide? – Feleletet sem várva folytatta: – Tudtam ám, hogy megnyílik a szíve, mint Mózesnek a Vörös-tenger, és a vágyak tengerén, hogy Adyt idézzem, „lesz a mi sorsunk mindörökre ez”.

Alig fejezte be Dezső zavarba ejtő mondatait, megállt mellettük Tomi.

– Anya? – nézett a nagyira.

Dezső csak állt. Nem tudta, most kihez forduljon. A nagy is zavarban volt. Végül feltalálta magát:

– Csak beszaladtam a mosdóba. Tudod, a közelben van a csoport a busszal – hadarta.

– Csak nem a drága papa az igazgató úr? – mutatott Dezső Tomira. Úgy látszik, kissé belekavarodott a családi viszonyokba.

Tomi sem értette.

– Milyen drága papa? – kérdezett vissza.

Mivel éppen háttal állt, nem vette észre, hogy a nagy két kézzel hadonászik, így jelezve Dezsőnek, hagyja már abba ezt a papizást. Dezső „vette a lapot”, és megpróbálta kimagyarázni magát.

– Tudja, igazgató úr, csak azt akartam mondani, hogy drága itt a papagáj, amit az unokámnak akarok venni. Ugyanis itt csak németül beszélő papagájok vannak, és természetesen drágábbak. Úgy beszélnek külföldiül, mint a vízfolyás!

– Elég ebből a zagyvaságból! – elégelte meg a szóáradatot Tomi. – Anya, holnap reggel találkozhatunk – mondta, és már ment is vissza a szobájába, anyjától éppen csak egy mosollyal köszönve el.

A nagyi és Dezső kettesben maradtak.

– Dezső – szólalt meg először a nagyi. – Az érzelmek sokszor nagyon megnyitják az ember lelkét. Előtörnek a vágyak, főleg, ha valaki táplálja is őket. Lehet, hogy először túl nyíltan viselkedtem, amiért most elnézését kérem. De tudja, nagyon szerettem volna elnyerni a takarítónői állást, hogy közel lehessek a fiamhoz. Sikerült is, hála az ön segítségének, amit most nagyon köszönök.

– Csak az állás miatt? – hebegett Dezső.

– Igen, csak az miatt – bólintott Baba néni. – Két hétre jöttem a fiamhoz, innen egyenesen megyek is haza.

– Akkor vége?

– Nem lehet vége annak, ami el sem kezdődött – javította ki a nagyi. – De azt sosem felejttem el, hogy ön igazi gavallérként viselkedett velem. Egy szép emlékkal gazdagabbak lettünk, s erre őszintén emlékezhetünk! – nézett enyhe mosollyal a férfira.

Dezső csak állt, mint aki gyökeret vert. Aztán nagyot sóhajtva megszólalt:

– Köszönöm az őszinte szavakat. Reméltem, hogy egyszer meghívhatom szerény hajlékomba, ahol már régóta egyedül vagyok. Reméltem, hogy újra megfelelő gazdája lesz közös otthonunknak.

Alig fejeződött be a mondat, Csilla integetett a bejárati ajtóban.

– Most mennem kell, Dezső! – intett búcsút a nagyi, és már indult is az ajtó felé.

HARMINCNYOLC

– Tomi szobája a második emeleten van – mondta a nagyi, mikor találkozott a menyével. – Menjünk fel!

Úgy is tettek Egy takarítónő tolta a kocsiját az emeleti folyosón.

– Kérem – szólította meg a nagyi. – A szobapincérrel szeretnék beszélni.

– A vendégnél van – mutatott a következő ajtóra a nő.

Egy fiatal, barna férfi jelent meg az ajtóban, tolókocsiján egy fényes tál, rajta félköríves fedővel. Csilla csak azt látta, hogy a nagyi elővesz

valamit a táskájából, és a szobapincérnek adja. Majd egy csomagot a félköríves fedő alá helyez, és már jön is vissza.

– Na, ez is megvan – nézett mosolygósan a menyére. – Nekünk már semmi dolgunk, csak várni kell!

Lementek az előcsarnokba.

– Üljünk be a presszóba, onnan látjuk, ha valaki átveszi a levelet – javasolta Csilla.

Úgy is tettek.

Pontosan kilenc órakor egy öltönyös, középkorú férfi lépett be a szálloda ajtaján. Odament a recepcióhoz.

– Van valami üzenetem? – kérdezte. – Zoé vagyok a 315-ös szobából.

– Igen, nemrég hozták. Tessék – nyújtotta át a borítékot a recepciósnak.

A férfi kibontotta és elolvasta az írást. Ránézett az órájára, majd ő is bement a presszóba, és rendelt egy italt.

Eközben Tomi a szobájában lefekvéshez készülődött. Váratlanul kopogtattak. Zsófi állt az ajtó előtt egy szál törölközőbe öltözve.

– Sajnálom, Tomikám, nálad kell fürödnöm, mert a szobámban nincs meleg víz – hadarta, és Tomi mellett elsurranva ment is a zuhanyzó fele.

Félig átlátszó volt a zuhanykabin, és a nyitva „felejtett” ajtón át látható volt, ki zuhanyozik bent. Tominak tetszett ugyan a helyzet, de érezte, hogy kész tények elé lett állítva.

Ekkor ismét kopogtak. Tomi meglepődött. Nem tudta elképzelni, ki jöhet hozzá ebben az időben.

– Ki az? – szólt ki hangosan.

– A szobapincér – jött a válasz. – Minibár-feltöltést kértek ebből a szobából – tette hozzá.

– Én nem kértem semmilyen feltöltést – válaszolta Tomi, de azért kinyitotta az ajtót.

Egy elegáns, öltönyös úr tolta be a szobapincér kocsiját, amin egy fényes tál is volt félköríves fedővel. Tomi ellenkezni akart, de hiába. A kocsi az öltönyös úrral már a szoba közepén volt.

A fürdő ajtaján Zsófi lépett ki.

– Zsófi! Mit keresel te itt? – nézett csodálkozva a „pincér” a törölközőbe burkolózó nőre.

– Zoé, te mit keresel itt? – kérdezett vissza a nő.

Tomi csak kapkodta a fejét. Semmit sem értett.

– Mi van itt? Ki ez a férfi? – nézett Zsófiira. Az nem felelt.

– Hát már engem is megcsalsz? – folytatta az öltönyös Zoé. – Úgy látszik, ez az igazi oka annak, hogy nem érkezett meg hozzám az a levél! Egyedül akarod felvenni az üzletkötői díjat!

– Ez nem igaz! Én elküldtem... – próbált magyarázkodni Zsófi, de Zoé nem engedte.

– Ráadásul nemcsak engem akartál kisemmizni, hanem a főnöködet is ki akartad rúgatni, hogy te foglald el a helyét! De most vége a játszmának! – kapta le a tálról a félköríves fedelet.

HARMINKILENC

Tomi és Zsófi megdöbbenve figyelték, mit csinál a férfi.

– Itt ez a két magnókazetta. Hallgassuk meg, mi van rajta! – javasolta.

Zsófiról lehullt a bénultság.

– Semmi közöm semmilyen kazettához – mondta, miközben indult az ajtó felé.

Ahogy Zoé mellé ért, a férfi megfogta a karját, és határozottan az ágyra lökte.

– Itt maradsz, míg ki nem derül, mit akartál ellenem és a főnököd ellen tenni! Megértetted? – nézett dühösen az ágyon ülő nőre. Aztán megnyomta az egyik lejátszó gombot. A magnóból Zsófi hangja szólt.

– Tudod jól, Zoé, hogy a főnökömmel azt csinálom, amit akarok – hallatszott a kazettán. – Azt íratok vele alá, amit csak akarok, mert teljesen megbízik bennem. Meg is érdemli, hogy kihasználjuk a lehetőséget, és nyakába varrjuk a felelősséget a tiltott berendezések forgalmazása miatt. Ha megindul ellene az eljárás, már nyerő helyzetben vagyunk!

– Micsoda? – nézett Tomi Zsófira. – Mit merészeltél tenni ellenem?! – kiabálta dühösen. – Hát ezért voltál olyan ajánlkozó? Ezért mondtad, hogy egy kellemes estét fogunk eltölteni édes kettesben, ezért jöttél át azzal a kifogással, hogy nincs meleg víz a szobádban?

A nő csak nézte az ingerült férfit. Meg sem tudott szólalni. A csendnek Zoé vetett véget.

– Most jön a másik kazetta – mondta, és megnyomta a másik lejátszó gombját.

– Én úgy gondolom, Mr. Jang – hallatszott Zsófi hangja –, hogy az üzletszerzési jutalékot csak az én nevemre utalják. Én tudom, kik érdemlik meg ennek a kapcsolatnak a jutalmazását.

Zoé ekkor hirtelen lekapcsolta a magnót. Dühösen fordult Zsófi felé.

– Talán azt gondolod, hogy egy kevéske alamizsnáért fogok neked könyörögni, mikor az én cégem végzi a munka kilencvenkilenc százalékát?! – fakadt ki. – Meg ne lássalak többé a cégünk környékén, mert akkor már nem csak fenyegetni foglak! Megértetted? – kiabálta.

Zoé csak lassan nyerte vissza önuralmát. Mikor lehiggadt, Tomi felé fordult.

– Igazgató úr, elnézést kérek a kellemetlenségért. Kérem, engedje meg, hogy a közeljövőben telefonon felkeressem!

Tomi nem válaszolt, csak biccentett. Zoé ezzel is megelégedett. Fogta a szobapincér kocsiját, és kihátrált a szobából.

Tomi ingerülten ránézett Zsófira, és szótlanul az ajtóra mutatott. Zsófi viszont nem ijedt meg.

– Nem érdekel, hogy most most sértődött vagy – kelt fel az ágyról.
– Holnap reggel 8 órakor várlak a szálloda előtt, és megyünk megkötni a szerződést!

Tomi megfogta hátulról a nő két karját, és határozottan kivezette a nyitott ajtón.

– Ajánlom – nézett Zsófira –, ezek után nagy ívben kerülj el! – csukta be az ajtót a nő mögött.

NEGYVEN

Reggel Tomi kilépett a szálloda ajtaján. A lépcsőnél egy fekete, elegáns kocsi állt. A hátsó ülésnél lévő ablak lassan leereszkedett, és Zsófi nézett ki Tomira.

A másik oldalon is állt egy autó, mégpedig Tomi számára nagyon ismerős. Ennek hátsó ablakából Szonja és Andris mosolygott. Ahogy megpillantották apjukat, integetni kezdtek.

Tomi egy pillanatig nézte a két autót, aztán elindult a lépcsőn lefele. Odaért a fekete autóhoz, megállt, és valamit mondott Zsófinak. A nő idegesen rászólt a sofőrre, és már ment is a kocsi. Tomi odaért a családi autóhoz, ahonnan Csilla szállt ki. A férfi megállt mellette. Megfogta az asszony kezét, és a szájához emelte. A kézcsók után már csak a két szempár beszélgetett. Így álltak pár másodpercig, aztán Tomi lassan elengedte Csilla kezét. A nő beült az autóba, Tomi pedig átment a vezetői üléshez. Beszállt és becsukta az ajtót. Szonja és Andris majdnem egyszerre mondták:

– Szia, apa!

– Tök jó ötlet volt a nagytól, hogy a hosszú hétvégét Bécsben töltsük – folytatta most már egyedül Szonja. – Így legalább veled is találkozhatunk.

Tomi ránézett a nagyira.

– Tudod, kisfiam – kezdte az anyja –, véletlenül volt itt a hegyekben szabad szálláshely éppen öt fő részére. Gondoltam, ha befejezed a tárgyalásokat, nem kell hazasietned, eltölthetnétek együtt egy közös

hétvégét. Persze csak akkor, ha ti is úgy gondoljátok – tette hozzá egy kicsit bizonytalanul.

– Bele sem merek gondolni, anya, milyen dolgok fognak még kiderülni rólad, és milyen véletlenek fognak még pontosan abban az időben történni, amikor éppen szükség van rájuk! – mondta Tomi.

– Néha jó, ha mi is beleszólhatunk, mikor történjenek meg bizonyos dolgok – mosolygott rá a nagyi.

– Köszönök mindent, anya – mosolygott Tomi is. – Azt is, amit már tudok, és azt is, amik majd ezután, véletlenül éppen történni fognak!

– Még valami! – szólt közbe a nagyi. – Meg szabad tudni, mit mondtál Zsófinak, hogy olyan hirtelen elhajtott a kocsival?

– Csak azt mondtam neki, hogy hétfő reggel nyolc órára a felmondása az asztalomra legyen! – válaszolta Tomi.

– Akkor jó! – örültek minden.

– Most már csak az a kérdés, merre kell menni ahhoz a szállodához, ahol véletlenül épp volt szabad szállás öt főnek – nézett hátra a mamira.

Csilla nyugodt hangon megszólalt:

– Majd én irányítalak! Itt a kereszteződésnél fordulj jobbra, aztán majd mondom tovább.

– Gyönyörű nap ez a mai – kezdte autókázás közben a nagyi. – A nap szépen süt, együtt a család, megyünk nyaralni a hegyekbe. Egyik jó hír a másik után: ez ám az igazi öröm a hétvégi pihenéshez!

– Köszönjük, nagyi, hogy ennyi szeretetet kapunk tőled ezekben a nehezebb időkben! – ölelte át nagyanyját Szonja.

– Tudjuk, hogy ez sok áldozattal járt a részedről – csatlakozott Andris.

– Kevés nagyi tudja és akarja ennyi mindennel segíteni a családját, hogy a családban minden újra rendbe legyen – tette hozzá Csilla.

– Évek óta mindig teszek félre egy kis pénzt – kacsintott unokáira Baba néni. – Arra gondoltam, hogy az összeg felét és a kamatokat erre a kis családi együttlésre használom fel. Nekem is jól jön néha egy kis kiruccanás!

A gyerekek összenevettek.

– Tök jó fej a mama – szólalt meg Andris, aztán gyorsan a szája elé kapta a kezét, mintha szemtelen megjegyzést tett volna.

– Semmi gond, kisfiam – nézett szeretettel rá a mami. – Lényeg, hogy a mai nap egy kellemes nap legyen, és kész!

NEGYVENEGY

A szállodában svédasztalos reggeli várta őket. Utána Szonja és Andris élményfürdős programmal kezdték a kényeztetést.

Csilla és Tomi ajtaján tábla volt „nászutas szoba” felirattal. Elgondolkodva néztek rá mindketten, ahogy beléptek.

– Lehet, hogy valóban újra kellene kezdeni mindent – sóhajtott Csilla.

– Úgy gondolod? Akkor kezdjük innen! – javasolta huncut mosollyal Tomi.

– Inkább beszéljessünk egy kicsit! Olyan régen tudtunk igazán egymásra figyelni!

– Akkor beszéljessünk! – értett egyet Tomi. – Tudod, a külső és a belső csendet is egymástól kapjuk. Ma nyugalmat látok rajtad, ez nekem is sokat segít.

– Igen. Ha érzed a biztonságot, ami belőlem sugárzik, könnyebben megy minden – bólogatott Csilla.

– Most itt vagyunk ebben a szobában. Nézzük egymást, érezzük egymást, gondolunk egymásra. Ha ezt a kapcsolatot mindketten, bízva egymásban, akarjuk, biztos sikerülni fog!

– Úgy érzem, a bizalom eddig is megvolt, csak néha remegett meg a léc. Biztos segítenének ebben az ilyen hétvégék, mint a mostani – nézett Tomi szemébe Csilla.

– Így is lesz! – ígérte a férfi, szorosan magához ölelte feleségét, mint aki el sem akarja többé engedni.

Kéz a kézben indultak az élményfürdőbe. Ebéd előtt még kipróbálták a szaunát, és masszázs is volt. Délután pihentek, este pedig gyertyafényes vacsora volt egy pohár pezsgővel. Az asztalnál jókedvűen beszélgettek. Olyan harmónia uralkodott köztük, mint régen. Lefekvéskor a már régóta elmaradt „jó éjt puszi” is újra jólesett.

A mami reggel kémelve nézte őket.

– Látom, jól tett a hétvégi kiruccanás – gondolta.

A délelőtti lustálkodással telt el. Jó volt csak úgy hagyni, hogy teljen az idő.

– Kisfiam – mondta a nagyi ebéd közben. – Légy szíves, először engem vigyél haza, utána menjete a fővárosba.

– Ahogy akarod, anya – bólintott Tomi.

– Már haza is akarsz menni? Nem maradsz még egy kicsit nálunk? – kérdezte szomorkás hangon Szonja.

– Nagyon jó volt veletek, és ígérem, hamarosan újra meglátogatlak benneteket. De most jó lesz újra otthon lennem a megszokott környezetemben – mosolygott rájuk a nagyi.

Ebéd után mindenki összepakolt. A parkolóból még visszanéztek a hotel impozáns épületére.

– Nagyon kellemes emléket fogok őrizni erről a hétvégéről – szólalt meg a nagyi.

– Mi is! Tényleg kellett ez a hétvége nekünk! – helyeselt Csilla, miközben Tomira nézett.

Andris és Szonja sem akart kimaradni az általános lelkesedésből.

– És tudd meg, nagymama, nekünk van a legjobb nagyink a világon! – mondták kórusban.

Mindenki a nagyira néztek. Ő nem szólt, meg se tudott szólalni a boldogságtól.

NEGYVENKETTŐ

Az út gyorsan fogyott az autó alatt. Nemsokára már a mami városában autóztak. Épp egy ismerős park előtt haladtak el, amikor a nagyi hirtelen megszólalt.

– Állj meg, Tomikám!

A fia fékezett, megállt, majd hátranézett.

– Valami baj van, anya? Történt valami? – kérdezte ijedten.

– Semmi baj, kisfiam! Csak ki akarok szállni, mert egy ismerősömet láttam, akivel találkozni szeretnék.

– Várjunk meg? – kérdezte Csilla.

– Nem kell. A csomagomat vigyétek haza, én majd később megyek – adta oda Csillának a lakáskulcsot.

Tomi nem tudta elképzelni, mi lett ilyen sürgős, de nem kérdezte. Hagyta az anyját kiszállni.

– Ja, és még valami – hajolt be az ablakon a nagyi. – Arra gondoltam, hogy egyszer egy hónapban elmehetnétek színházba. Vettem nektek bérletet, az íróasztalodon megtalálod. Az előadások este héttől kezdődnek. Ha utána Csillát meghívod egy vacsorára, éjfél vagy egy óra, mire hazaértek.

– Anya! – próbált közbeszólni a fia, de a nagyi nem hagyta magát. Szinte lélegzetet sem véve folytatta:

– Ezalatt Szonja és Andris meghívhatják a barátaikat egy laza bulira – nézett mosolygósan a két fiatalra. – Majd elmesélitek, hogy sikerült a házibuli, ti meg, hogy milyen volt a színház! – intett búcsút, aztán elindult a park sétányán.

Tomi, Csilla és a gyerekek mosolyogva néztek utána.

NEGYVENHÁROM

A közeli padon egy férfi ült, mögötte, a füves részen meg egy fiú és egy lány.

– Angyalka, Norbikám! – nézett a nagyi a két fiatalra. – Megint itt vagytok?

– Baba néni – lepődött meg Angyalka. – Újra itthon?

– Igen, most értem haza. Megláttalak benneteket az autóból, és rögtön jöttem is.

– Sikerült, amit szeretnél volna? – érdeklődött Norbi.

– Minden jól sikerült, hála a segítségednek! Tudjátok, most megint olyan jó. Újra van igazi családom! – tette hozzá csillogó szemmel.

– Jaj, de jó – örült vele Angyalka.

– Ha újra jöttök, telefonáljatok, és valamilyen finomságot sütök nektek – ígérte Baba néni.

– Nem tudom, mikor jövünk legközelebb, talán az őszi szünetben. De előtte mindenképpen telefonálunk! – jelentette ki Norbi.

– Nagypapa – fordult a padon ülő férfihez Angyalka. – Ő Baba néni, akiről meséltünk neked. Két utcányira lakik tőled.

– Akiről azt mondtátok, hogy fiatalos és aranyos? – állt fel huncutkás mosollyal a férfi. Aztán a nagyi felé fordult. – Kezét csókolom – köszönt udvariasan.

– Jó napot – köszönt vissza Baba néni, és közben arra gondolt, milyen jóképű, sármos férfi lehetett fiatalabb korában az ismeretlen. Kezet nyújtott.

A férfi kézfogás helyett megemelte a mami kezét, és kezét csókolt.

– Zsolt vagyok – mutatkozott be. – Örülök, hogy megismerhettem. A gyerekek már annyit meséltek önről!

– Büszke lehet a két unokájára – mosolygott előbb a gyerekekre, majd a férfire a nagyi. Egy gyors tekintettel végig is mérte. „Élénk, fiatalos tekintet, gondos öltözet, anélkül, hogy hivalkodó lenne” – gondolta.

– Szerencsére sokszor vannak nálam – mondta Zsolt. – Így új meg új feladat elé állítanak. Norbi mindig a véleményemet kéri valamiről. Sok szakkönyvem van, azokat bújja. Tudja, nyugdíj előtt villamosmérnökként dolgoztam – magyarázta. Aztán mosolyogva tette hozzá: – Ha itt vannak, nem csak főzök, mindig sütök is valamit, hogy lássák, ha egyedül vagyok is, a házimunka sem idegen számomra.

– Ezek szerint ön nagyon gyakorlatias – állapította meg a nagyi.

– Nem igazán. Csak tudatosan akarom élni az életem. Nem várok semmire, csak szeretnék felkészülni, amire lehet. Inkább, ahogy hallom, ön a gyakorlatias.

– Hát... – bizonytalankodott Baba néni –, így is lehet mondani.

– Tudom a gyerekektől, azért, hogy elérje célját, nagyon sokat vállalt.

Miközben ezt mondta, Zsolt tett néhány lépést a sétányon. Baba néni ösztönösen követte.

Norbi és Angyalka csak azt látták, hogy nagyapjuk és Baba néni beszélgetés közben elindulnak sétálni.

A két fiatal leült a padra, és nézték a távolodó párt.

– Milyen szépen beszélgetnek – szólalt meg Norbi.

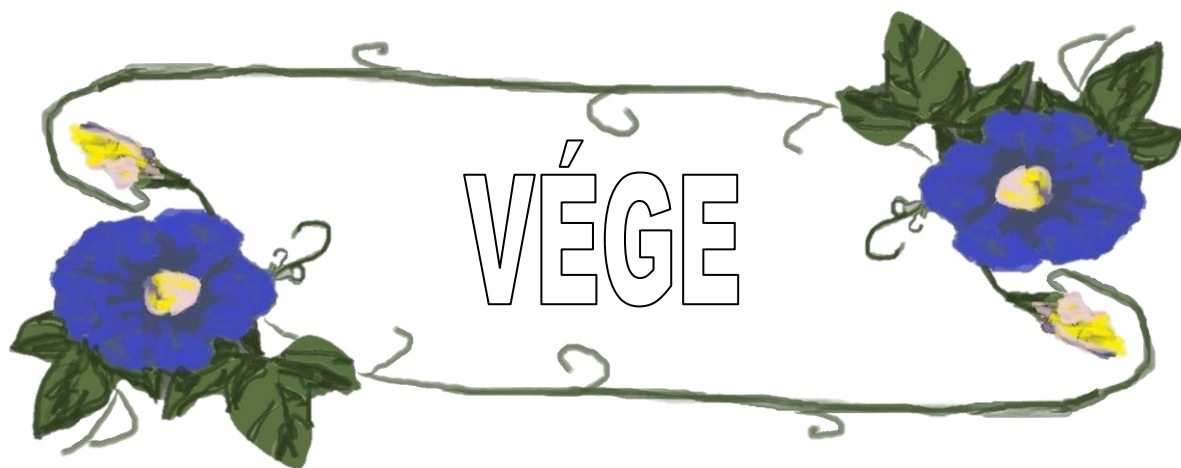
– Lehet, hogy ez az út egy olyan útra vezet, amelyiken egy anykalka-szobor néz rájuk, és egy saját őrangyalka vigyázza minden lépésüket? – nézett Angyalka a fiúra.

– Szerintem nagyon megérdemelnék! – válaszolta Norbi.

– Akkor... Mami és Papi? – mosolygott testvérére Angyalka.

– Igen. Mami és Papi – bólintott Norbi.

Nagy egyetértésben indultak a beszélgető pár után.

Az író, avagy mesélő bemutatkozik:

Horváth László vagyok.

1949-ben születtem Sümegen. Édesanyám az 1960-as években írt pár novellát, amelyek a rádióban is elhangzottak. Én is próbálkoztam az írással, fiatal koromban szövegeket írtam egy zenekarnak. Felnőtt koromra azonban sajnos sem időm, sem energiám nem volt az ez irányú alkotáshoz. Most, már a nyugdíjas éveim kezdetén gondoltam újra az írásra. „A királylány kertje”, majd „A házi bölcs” című mesém és meseregényem sikere után a fiataloknak és kevésbé fiataloknak szóló regényt írtam. Hogy tanuljunk: élni így is lehet, élni így érdemes! Egymásra odafigyelve, egymásnak segítve...

HORVÁTH LÁSZLÓ

ÚJABB KÖNYVE

HARMATCSEPP ÉS A SZÉPSZEMŰ

*Egyszer volt, hol nem volt történet –
hogy kiknek?*

Mindenkinek!

*Akik még olvasnak, akik tudnak
gondolkodni, hinni és élni!*

Hamarosan!
Kiadónk gondozásában

PegazusTv
Média és Oktató Kft.